

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2021

Cena \$ 2.50

AUGUST 2021

Vpád Mongolů na Moravu roku 1241 a založení Svatého Hostýna

Počátkem 13. století n. l. mongolský vládce Temüďžin, nazývaný Čingischán, Džingis-chán, psáno též Džingischán, založil obrovskou říši, sahající od Bajkalu do Číny a do jižního Ruska. Narodil se velmi pravděpodobně roku 1162, zemřel roku 1227. Když Čingischán roku 1224 porazil spojená, ale nesvorná ruská knížata, vytvořil mongolský státní útvar nazývaný „Zlatá horda“. Ten se vyznačoval mimořádnou agresivitou a bojovností.

V roce 1240 chán Ogodej (psáno též: Ogedej), syn mocného Čingischána, ovládl hlavní město Kyjevské Rusi Kyjev. Početné mongolské vojsko pak vyrazilo směrem do střední a západní Evropy. Půl milionu divokých Mongolů, jedoucích na rychlých stepních koních, postupovalo pod vedením chána Ogodeje a jeho synů Bátúa a Kublaje třemi proudy směrem do dnešního Velkopolska, tehdejšího Českého království a do Uher.

Na jaře roku 1241 bylo dobyto a vypáleno město Krakov a mongolská vojska se nezvykle rychle valila Horním a Dolním Slezskem na Západ. Snad jediným evropským panovníkem, který si tehdy uvědomoval obrovské nebezpečí hrožící celé Evropě, byl český král Václav I. (panoval v letech 1230–1253). Vyzýval tehdy všechny panovníky Evropy ke společnému odporu, s některými z nich se mu podařilo vytvořit obrannou koalici.

Václavův švagr, slezský kníže Jindřich II. Pobožný (panoval 1238–1241), byl donucen postavit se Mongolům na odpor se svým vojskem sám, bez cizí pomoci. Mongolští průzkumníci totiž zjistili, že Jindřichovi II. spěchá na pomoc české vojsko krále Václava I. Proto ho přinutili k předčasné bitvě. Slezané byli u města Lehnice (polsky: Lehnica) v dnešním JZ Polsku poraženi, kníže Jindřich II. v této početné nerovné bitvě padl.

Václavovo české vojsko tehdy nestačilo na bojiště dorazit včas. Když začala bitva u Lehnice, byly spěchající české vojenské jednotky od města Lehnice vzdáleny ještě cca 2 dny cesty. Svoji přítomností v prostoru mezi Lehnicí a Kladskem (dnes polské město a stejnojmenné hrabství Kłodzko) však Mongolům uzavřely poslední schůdnou cestu do Čech. Král Václav I. totiž přikázal uzavřít všechny průchody horami a hustými lesy na severní hranici Čech tak, že v nich

Mongolští jezdci 13. století v Evropě

nechal vybudovat hluboké zátarasy. Kromě toho na těch místech ponechal menší obranné jednotky svého vojska.

Mongolská vojska se opírala o předběžný průzkum před bitvou. Ten se prováděl tak, že zpravidla osoby nemongolského původu dostaly za úkol detailně zjistit a popsat geografii a lidnatost země, kvalitu a schůdnost cest, způsob boje a kvalitu výzbroje nepřítele, počet nepřítele a směr jejich pohybu. Dokonce měly popsat zvyky obyvatel na území, na němž mělo ke střetům dojít. Pak následoval rozsáhlý průzkum bojem. Menší mongolské jednotky byly vypouštěny jako psi smečky, které, kromě vlastního průzkumu, kolem sebe rozsevaly strach. Když narazily na odpor, po krátké šarvátce s nepřítelem zmizely.

Skvělá byla také mongolská bojová taktika. Mongolští jezdci nejdříve předstírali panický ústup. Jízda nepřítele Mongoly ochotně a s velkou radostí pronásledovala. Když se nepřítele unavil a částečně narušil své bojové formace, vydal vůdce Mongolů akustický signál k zastavení svého ústupu. Mongolská jízda se v tom okamžiku rozdělila na pravý a levý proud jízdy. Mongolští jezdci se pak levým a pravým obloukem vraceli zpět, přičemž svého nepřítele obklíčili a sevřeli ho do smrtelných kleští. Z těchto kleští už nebylo úniku.

Tentokrát mongolští jezdci, zastavení českým vojskem, změnili směr útoku. V létě téhož roku 1241 namísto do Čech vtrhli plnou silou na nechráněnou Moravu. Podle lidové paměti, dle Dalimilovy kroniky a také podle studií historika Františka Palackého došlo k velkým střetům na Olomou-

ku. Rychlé oddily chána Batu drancovaly a plenily zemi v širokém okolí města Olomouce až k hoře Hostýnu. Obyvatelé prchali v hrůze do hor a do lesů. Mnozí z nich hledali úkryt a ochranu na temeni hory Hostýn. Tam odnepaměti stál mohutný keltský vojenský val, který obepínal celý vrchol Hostýna. Ukryti ve valu, bezradní a zděšení, prosili Moravané Pannu Marii, aby je svou přimlouvu u svého Syna Ježíše Krista zachránila od jisté záhuby.

Podle staletého, dodnes živého ústního podání, na přimlouvu Matky Boží Panny Marie pod vrcholem Hostýna vytryskl pramen pitné vody. Poté se strhla obrovská bouře. Ta svými blesky a zapálením velkého, ničivého ohně zpusťovala mongolské ležení pod Hostýnem. Také středověký kronikář Dalimil ve své kronice popisuje přírodní katastrofu, která nám dnes připomíná řádění tornáda.

Mongolští bojovníci potom v panice prchali co nejdále od Hostýnských vrchů. Domnívali se totiž, že tam na ně zaútočil „rozzlobený ohnivý drak“. Hordy Mongolů pod vedením chána Batu pak zamířily do Uher. Tam poničily celou uherskou zemi, včetně dnešního Slovenska. Potom se hnaly dále, do Chorvatska a Dalmácie. Bátův bratr chán Kublaj na Moravě zahynul, údajně byl zabit v boji.

Rakousko od vpádu Mongolů uchránila spojená vojska českého krále Václava I., vévody rakouského Fridricha a vévodů korutanského a bádenského. Ti všichni se tehdy spojili ke společné obraně svých zemí. V tomtéž roce 1241 zemřel chán Ogodej, otec Bátúa a Kublaje, Čingischánův syn. Mongolské hordy, zklamané, unavené, vyčerpané a zmítané vnitřními spory, zastavily svůj výboj do Evropy. Začaly se vracet zpět, směrem na východ.

Hostýn, jehož vrchol je 736 m nad mořem, po dlouhá staletí nazývaný Svatým Hostýnem, je kopec v Hostýnských vrších. Na Hostýně se nachází významné poutní místo, které bylo v roce 2018 prohlášeno národní kulturní památkou České republiky.

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:
Bazilika Nanebevzetí Panny Marie na Svatém Hostýně

Zůstaň Matkou lidu svému!

Vděčnost lidu

*Letos uplyne 780 let
od vpádu mongolských hord na Moravu,
poražených zázrakem
Panny Marie Hostýnské.*

Je zbožný kraj tam pod Hostýnem,
kam od Moravy úrodná jde zem,
ač stráně podzim neozlatí vinem,
pěvec skřivan bdí tam nad polem.

Jen vzpomínkou na zlé doby dávna,
s dusotem kopyt ohlásí se strach,
na koních jak smečka neúnavná,
mír a pokoj víry nesla na mářách.

Tak obrací se dosud prosby lidu
k Matce Boží, jak v chrámu drží stráž,
by kraj ten nepoznal již boj a bídu,
co umělec by vložil na vitráž.

A procesí z podhostýnské pláně,
kde dosud žitem voní chleba skýva,
přichází vzdát díky Svaté Panně
s vděčností, co navždy má být živa.

*Autor básně: Jiří Cenek,
Česká republika*

Panna Maria Hostýnská – socha nad hlavním oltářem baziliky.
Podle legendy Ježíšek v náručí své Svaté Matky
vrhá blesky na útočící Mongoly.

Nastokrát buď pozdravena,
ó Matičko Hostýnská,
natisickrát zvelebena,
Královno archandělská!
Ty jsi naše milá Matka,
Tys naše naděje všecka,
neb Ty jsi ten Jesse kořen,
Maria, krásná Ester.

Cyrlometodějský kancionál č. 210

LITURGICKÁ ČTENÍ

21. neděle v mezidobí - 22. srpna 2021

1. ČTENÍ - Joz 24, 1-2a. 15-17. 18b

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufratem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům.“

Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. ČTENÍ - Ef 5, 21-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřízujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a píše mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údý jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

EVANGELIUM - Jan 6, 60-69

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznámá. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

22. neděle v mezidobí - 29. srpna 2021

1. ČTENÍ - Dt 4, 1-2. 6-8

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji!“

2. ČTENÍ - Jak 1, 17-18. 21b-22. 27

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujmát se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvrněný od světa.

EVANGELIUM - Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Slova svatého evangelia podle Marka.

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistými, to je neumytými. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhů nejedí, dokud se celi neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistými rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě povolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvrňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.“

23. neděle v mezidobí - 5. září 2021

1. ČTENÍ - Iz 35, 4-7a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprší vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žiznivá půda v prameny vod.

2. ČTENÍ - Jak 2, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojívat stranicí k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posad' se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slibil těm, kdo ho milují?

EVANGELIUM - Mk 7, 31-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Deseti-městí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhledl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neřikali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

24. neděle v mezidobí - 12. září 2021

1. ČTENÍ - Iz 50, 5-9a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líc těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přit? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle - Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. ČTENÍ - Jak 2, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít

do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

EVANGELIUM - Mk 8, 27-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neřikali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohledl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

Památka Panny Marie Bolestné 15. září 2021

1. ČTENÍ - Žid 5,7-9

Čtení z listu Židům.

Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

EVANGELIUM - Jan 19,25-27

Slova svatého evangelia podle Jana.

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.

Nebo: Lk 2,33-35

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíšův otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. července 2021

Politické události

**Šéfka Evropské komise
přivezla 180 miliard.**

**Půjdu na lepší úřady a
zdravotnictví, řekl Babiš**

Premiér Andrej Babiš v Praze přivítal v pondělí 19. července předsedkyni Evropské komise Ursulu von der Leyenovou, jež prezentovala schválený plán obnovy. Evropská komise jej v pondělí schválila, a Česku se tak otevřela cesta ke 180 miliardám korun dotací z mimořádného krizového fondu Evropské unie. České úřady budou muset zabránit možnému premiérovu střetu zájmů, aby mohla země inkasovat všechny peníze. Podle Babiše se evropské peníze v Česku rozdělují transparentně. První finance by do Prahy mohly přijít v září, pokud českou investiční strategii definitivně odsouhlasí členské státy.

Fond, na který si EU vzala na finančních trzích bezprecedentní společnou půjčku, má členským zemím pomoci oživit hospodářství zasažené koronavirovou pandemií či je lépe připravit na její případné opakování. Česko podle Bruselu splnilo zásadní požadavky, podle nichž musí země nejméně 37 procent svého podílu na fondu vyčlenit na projekty určené k ochraně klimatu, pětinu pak na digitalizaci ekonomiky. Česká vláda podle hodnocení komise s prvním kritériem spojila 42 procent prostředků z fondu, s druhým 22 procent.

Plán podle komise zahrnuje investice do energie z obnovitelných zdrojů, modernizace rozvodných sítí dálkového vytápění, výměny uhelných

kotlů a zlepšení energetické účinnosti budov. Obsahuje rovněž opatření na ochranu přírody a vodohospodářství, jakož i investice do udržitelné mobility. Další peníze podle hodnocení EK zamíří do digitální infrastruktury, digitalizace zdravotnictví, justice či stavebních úřadů.

Aby však Česko mohlo dostat celý svůj podíl na fondu, budou české úřady podle komise muset v příštích měsících dodržet kritéria stanovená pro ochranu peněz EU před střetem zájmů.

Opoziční strany pochybují o tom, že za současné vlády je možné vyřešit střet zájmů premiéra Andreje Babiše, kterým je podmíněno vyplacení kompletních 180 miliard korun dotací z mimořádného krizového fondu Evropské unie. Na sociálních sítích lídři opozičních subjektů uvedli, že řešením jsou říjnové sněmovní volby, ve kterých chtějí Babiše v čele vlády nahradit.

Předseda KSČM Vojtěch Filip mluví o unijním fondu jako o danajském daru. „To je likvidace našeho průmyslu, to není pomoc. A k tomu ještě podmínky, no to už je spíš trapas. Jde o výraz další ztráty suverenity státu,“ napsal Filip.

Šéf SPD Tomio Okamura ČTK napsal, že Česko z unie nedostává žádné peníze, ale dostává dluhy. „Fond je vytvořen na základě dluhopisů EU, za které Česká republika ručí. A splácíme za tuto půjčku přibližně 36 miliard ročně do roku 2058, přičemž zároveň kvůli EU ručíme i za dluhy ekonomicky krachující Itálie a Španělska. V ČR platí

české zákony a rozhodovat o nich mají české orgány,“ uvedl.

**Moskva blokuje ruské
vysílání Českého rozhlasu
kvůli článku o Palachovi**

Ruský úřad pro ochranu práv spotřebitelů zablokoval ruskou webovou stránku Českého rozhlasu (ČRo) s článkem o Janu Palachovi z roku 2001. Odůvodnil to údajnou propagací sebevražd. Podle ČRo není v Rusku dostupný celý web jeho ruského vysílání.

Adresa Českého rozhlasu nyní figuruje v oficiálním ruském seznamu zablokovaných stránek. V podrobnostech se uvádí pouze to, že rozhodnutí zařadit stránku do registru bylo učiněno 17. května letošního roku.

Podle serveru iRozhlas.cz ruský úřad omezení přístupu zdůvodnil tím, že článek s názvem Jan Palach a jeho následovníci propaguje sebevraždy. Text připomínal čin dvacetiletého Palacha, který se v lednu 1969 upálil v centru Prahy na protest proti sovětské okupaci tehdejšího Československa.

Český rozhlas se proti postupu Moskvy ohradil a mluvčí Jiří Hošna zablokování webu označil za bezprecedentní cenzuru a za útok na veškeré principy svobody projevu.

Případu si povšimla řada ruských médií. Vzhledem k tomu, že stránky vysílání používají protokol HTTPS, úřad nemohl zablokovat jen jeden konkrétní materiál, ale celý web, uvedl například server OVD-Info.

Ze Slovenska

**Zemřel slovenský herec
Milan Lasica,**

zkolaboval přímo na jevišti

Ve věku 81 let zemřel slovenský herec Milan Lasica.

Web sme.sk uvedl, že vystupoval se skupinou Bratislava Hot Serenaders ve Studiu L+S a přímo na pódiu zkolaboval. Oživit se ho již nepodařilo. „Dozpíval, uklonil se a sesul se k zemi,“ popsali svědci Lasicův odchod.

Dramatik, prozaik, textař, herec, režisér, humorista a moderátor Milan Lasica pocházel ze Zvolena. Absolvent dramatické na divadelní fakultě Vysoké školy múzických umění v Bratislavě se proslavil zejména vystupováním v tandemu s Júliem Satinským, mimo jiné v televizních pořadech Bumerang a Ktosi je za dveřmi. Společně vydali řadu knih a s hudebním skladatelem Jaroslavem Filipem také natočili tři desky.

Brzy Lasicu objevili rovněž čeští filmaři, hrál ve snímcích Sladké hry minulého léta, Hodinářova svatební cesta korálovým mořem, Buldoci a třesně, Srdečný pozdrav ze zeměkoule, Tři veteráni, Satumin, Výchova dívek v Čechách, Pasti, pasti, pastičky či Hanele. Jednu z posledních rolí měl v koprodukčním díle Jak jsme hráli čaru, za něj byl nominován na Českého lva.

Lasicovou druhou manželkou byla herečka Magda Vášáryová, se kterou měl dvě dcery. V roce 2003 dostal od tehdejšího prezidenta Václava Havla Medaili za zásluhy, za celoživotní přínos slovenské kinematografii získal čestnou cenu Slnko v sieti.

Chytrý humor s nádechem hořké absurdity, v němž se hlásil ke svým vzorům V+W či Miroslavu Horníčkovi, uplatnil Lasica i ve svých písňových či dramatickýchotech. Rovněž sám režíroval, s hudebním seskupením Bratislava Hot Serenades nazpíval alba evergreenů, v České televizi uváděl pořad Kam zmizel

ten starý song.

Soustrast s úmrtím rodině Milana Lasici vyjádřila slovenská prezidentka Zuzana Čaputová. „Mám pocit, jako by se na chvíli zastavil čas a svět už nebude takový, jako býval... Slovensko ztratilo jednu z nejvýraznějších osobností svého kulturního a veřejného života, ale dílo Mistra Lasici zůstává s námi a vždy bude patřit do zlatého fondu slovenského umění,“ napsala mimo jiné prezidentka.

Lasica se vždy považoval za Čechoslováka, rozpad společného státu kritizoval, aniž by však pěstoval plačtivou nostalgii. Svůj postoj vtělil do slov: „Nepátrej, co bude potom, nehleď na svět s nechuť, kdo se smířil se životem, smíří se i se smrtí.“

Ekonomika

Kurzovní listek 23. 7. 2021 (střed)

EUR, 1	25.650
Kanada, 1	17.344
USA, 1	21.795

Kultura

Při návštěvě papeže Slováci vztyčí kříž z trámů kostela zničeného tornádem

Zničený kostel v Moravské Nové Vsi byl jedním ze smutných symbolů řádění tomáda na jižní Moravě. Zároveň se však stane symbolem naděje. Jeho trámy totiž poslouží jako materiál pro kříž, který bude stát na pódiu při zářijové návštěvě papeže Františka na Slovensku.

Papež František má v září sloužit bohoslužbu v Šaštíně nedaleko jihomoravských hranic. A firma, která vyhrála veřejnou soutěž na přípravu pódia pro Svatého otce, navrhla umístění kříže z území zničeného tornádem.

„Jako symbol, že s Boží pomocí dáme vše znovu do po-

řádku,“ podotýká farář z Moravské Nové Vsi Marián Kalina. Podle něj se papež o dění na jižní Moravě postižené tornádem osobně zajímá, modlí se za ni a nechal ji pozdravovat při veřejné audienci.

„Snažíme se domluvit, aby na pódiu byl i trámek, který by Svatý otec požehnal, a my jej pak zabudovali do nového krovu kostela,“ prozradil Kalina s tím, že podoba krovu ještě není známá. „Musíme nejdřív sehnat architekta, který nám ho navrhne a nakreslí, protože před 250 lety, kdy se kostel stavěl, žádné plány nebyly,“ podotkl farář. Celkové škody na kostele odhadl na desítky milionů korun. Nyní se pomalu rozjíždí proces jeho obnovy.

„Oprava je legislativně náročná, protože se jedná o kulturní památku. Musí se k tomu vyjádřit statik, stavební úřad i úřad památkové péče. Pokud to dobře půjde, tak bychom mohli ještě tento rok zahájit stavbu, za což bych byl šťastný,“ uvedl Kalina.

Ten se na papežovu návštěvu osobně chystá. „Pokud nebudou zavřené hranice, určitě tam budu. I další lidé odsud a z okolí se do Šaštína chystají, mnozí z nich na kolech, protože je to opravdu blízko,“ sdělil.

Sport

V Tokiu začaly letní olympijské hry

Olympijský stadion v Tokiu zazil v pátek 23. července slavnostní zahajovací ceremoniál. Ten, stejně jako celé hry, poznamenala přísná opatření. V souladu s nimi měla naprostá většina sportovců při průchodu stadionem nasazené roušky, také účinkujících umělců se na celé show nepodílelo tolik, jak bylo zvykem v minulých letech. Na začátku ceremoniálu se místo hromad-

ných choreografií předváděly menší hloučky, jejich vystoupení vyznačovala symbolický podtext. Nechyběl však působivý ohňostroj ze střechy Olympijského stadionu. Impozantní stánek také na minutu ztlchl na počest obětem pandemie a všech, kteří se her nemohou zúčastnit.

Naprostá většina sedadel v ochozech, kam by se vešlo až 68 tisíc lidí, zůstala neobsazena, pochodujícím skupinkám sportovců mávali alespoň japonští dobrovolníci, kteří olympionikům vytvořili koridor.

Českou výpravu přivedli na stadion basketbalista Tomáš Satoranský a tenistka Petra Kvitová, oba se podělili o čest nést národní vlajku. V první řadě za nimi kráčeli třeba zlatý medailista z Ria Lukáš Krpálek či další tenistka Kateřina Siniaková. Z tribuny jim tleskal předseda ČOV Jiří Kejval.

Poté, co si chvíli slávy užilo všech 206 výprav, se na obloze s pomocí dronů rozzářilo logo her v Tokiu, které se následně přeskupilo v obrys zeměkoule. Hrálá známá píseň Johna Lennona Imagine.

Přisahu za sportovce složili atlet Rjota Jamagata a stolní tenistka Kasumi Išikawaová, poslední článek štafety s olympijským ohněm, do níž se na stadionu zapojili i zdravotníci, vytvořila domácí tenisová hvězda Naomi Osakaová. Olympijský oheň bude plát až do neděle 8. srpna.

Zahájení přímo v hledišti sledovali pouze zástupci organizátorů a vybraní hosté, například první dáma USA Jill Bidenová či japonský císař Naruhito. Právě panovník pořádající země slavnostně prohlásil hry za zahájené.

Předseda Mezinárodního olympijského výboru Thomas Bach poděkoval Japoncům za

přivítání celého mezinárodního společenství sportovců.

Před začátkem ceremoniálu se před stadionem i tokijskou radnicí sešli odpůrci her, kteří požadovali jejich zrušení kvůli neuspokojivé epidemiologické situaci a možným rizikům.

Česká výprava má v Tokiu 115 sportovců a přibližně 260 členů i s doprovodem. „A ti jsou z více než 80 % naočkování,“ řekl ředitel komunikace ČOV Tibor Alföldi.

Amerických sportovců je podle agentury AP v Japonsku 613, z nich 567 vyplnilo před cestou lékařský dotazník a 83 procent z nich uvedlo, že podstoupilo očkování.

Očkování ale není podmínkou účasti na olympijských hrách, proto každý ze sportovců a členů výprav podstupuje denní testování. U českého týmu ještě před slavnostním zahájením odhalilo šest pozitivních případů a všechny ze společného charterového letu.

O start na hrách přišli plážová volejbalistka Markéta Nausch Sluková, silniční cyklista Michal Schlegel a stolní tenista Pavel Širuček. Šanci nastoupit ještě má beach-volejbalista Ondřej Perušič. Všechny přepravil do Japonska zmíněný speciál a pozitivní test měli i trenér plážových volejbalistek Simon Nausch a jako první hned po přeletu lékař tenistek Vlastimil Voráček.

Každý musel podle pravidel her před cestou podstoupit dva PCR testy, nejpozději 96 hodin a 72 hodin před odletem, a to v každé zemi jen v laboratořích schválených japonskou stranou.

Mezinárodní olympijský výbor uvedl, že v olympijské vesnici je odhadem 85 procent lidí naočkovanych. Vychází to z údajů jednotlivých olympijských výborů.

Podle www.idnes.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František se vrátil z nemocnice Gemelli do Vatikánu po desetidenní hospitalizaci

Papež František, byl v neděli 4. července odpoledne hospitalizován v římské nemocnici Gemelli. Večer se tam podrobil operaci tlustého střeva, která trvala 3 hodiny. Jeho hospitalizace v nemocnici celkem trvala 10 dnů do 14. července, kdy byl propuštěn domů. Léčba po operaci probíhala dobře bez zvláštních komplikací.

Papež denně sloužil mši svatou v kapli svého soukromého nemocničního bytu za účasti všech, kteří mu ve dnech hospitalizace pomáhali a pokračoval ve své práci a čtení textů. Za svého pobytu v nemocnici tam také navštívil některé pacienty, zvláště seniory a děti na onkologickém oddělení. V neděli, 11. července pak vedl modlitbu Anděl Páně a oslovil shromážděné komentářem k evangeliu dne, který spojil se svou aktuální zkušeností pacienta v nemocnici. Po modlitbě Anděl Páně papež vyjádřil svou podporu Haiti, kde došlo k zabití prezidenta a zranění jeho manželky.

První kroky papeže Františka po propuštění z nemocnice vedly do baziliky Santa Maria Maggiore, aby poděkoval za šťastný výsledek operace a vzpomněl na všechny nemocné, které v těchto dnech potkal. Potom se vrátil do své rezidence v Domě svaté Marty.

„Zblízka jsem zakusil bratrské přijetí a srdečnou starostlivost, díky nimž jsem se mohl cítit jako doma,“ napsal papež František v dopise adresovaném profesorovi Carlu Fratta Pasinimu, stojícímu v čele administrativní rady univerzitní polikliniky Gemelli. Papež v listu děkuje za péči, kterou mu personál nemocnice věnoval během desetidenní hospitalizace v první polovině tohoto měsíce a připomíná zásadní význam lidské citlivosti a vědecké profesionality v péči o lidské zdraví.

Na Velehradě se konalo 127. plenární zasedání České biskupské konference

Biskupové Čech, Moravy a Slezska se setkali 6. a 7. července 2021 na 127. plenárním zasedání ČBK na Velehradě. Jednání se účastnil i apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Charles D. Balvo a představitelé konference ženských a mužských řádů, sr. Krista Chládková a arcipopat Prokop Siostrzonek.

Situaci kaplanů v Armádě ČR na plénu ČBK představil plukovník P. Jaroslav Knichal, hlavní kaplan Armády ČR, který seznámil biskupy s koncepcí zapojení trvalých jáhnů do služby vojenských kaplanů v rámci duchovní služby Armády ČR, a to z důvodu dlouhodobého nedostatku kandidátů na službu vojenského kaplana z řad katolických duchovních. Aktuálně je v Armádě ČR 34 vojenských kaplanů. Z tohoto počtu je 11 katolických duchovních - 6 římskokatolických kněží, 4 trvalí jáhni a 1 řeckokatolický kněz. Biskupy přijel pozdravit i velvyslanec ČR při Svatém stolci Mgr. Václav Kolaja, který informoval o aktivitách českého velvyslanectví ve

Vatikánu a současné situaci vztahů mezi Českou republikou a Svatým stolicem.

Biskupové hovořili o logistických přípravách na návštěvu „Ad limina“, která by se podle informací Svatého stolce měla uskutečnit od 8. - 13. listopadu 2021. Audience biskupů u papeže Františka je předběžně plánována na 11. listopadu. Návštěvu *Ad limina apostolorum* (K prahům apoštolů) by každých pět let ve Vatikánu měli vykonat biskupové, kteří zde podávají zprávu o stavu svých diecézí. Návštěva zahrnuje setkání s papežem, návštěvu hrobů apoštolů sv. Petra a Pavla, čtyř papežských bazilik a jednotlivých vatikánských úřadů. Na programu zasedání byla také příprava na nadcházející biskupskou synodu *Za synodální církev: společenství, spoluúčast a poslání*, jejíž zahájení bude Svatý otec slavit ve Vatikánu ve dnech 9. - 10. října 2021 a následující neděli 17. října 2021 proběhne zahájení synody v diecézích.

Biskupové se v rámci plenárního zasedání intenzivně zabývali i tématem sexuálního zneužívání v církvi. Schválili novelu Instrukce o postupu biskupů a vyšších představených při předběžném šetření některých trestných činů proti 6. příkázání Desatera na území ČR tak, že do ní byly zapracovány nové právní předpisy vydané Apoštolským stolicem.

Členové ČBK rovněž debatovali o společných ekonomických záležitostech týkajících se majetkového narovnání a hospodaření organizací, které spadají pod gesci ČBK. Dále prezentovali podněty z komisí a rad, schválili nový jednací a organizační řád ČBK, návrh překladu nových invokací pro litanie ke cti sv. Josefa a národní úmysly apoštolátu modlitby na rok 2022. Seznámili se také s hlavními body dokumentu *Biskup a jednota křesťanů. Ekumenické vademecum*.

Hovořili o programu a účasti na blížícím se eucharistickém kongresu v Budapešti, papežské návštěvě na Slovensku a Národní svatoludmilské pouti, kterou 18. září vyvrcholí Rok sv. Ludmily. Hlavním celebrantem mše svaté na Tetíně bude vídeňský arcibiskup Christoph kardinál Schönborn OP.

Biskupové vydali také Prohlášení k manželství stejnopohlavních párů a prohlášení k říjnovým volbám do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR.

Celkem 785 domácnostem zničeným tornádem na Břeclavsku a Hodonínsku už Charita rozdělila téměř 115 milionů korun

Bezprostředně po tornádu na jižní Moravě vyhlásila Diecézní charita Brno sbírku na pomoc lidem ve zničených obcích. Mnoha lidem už poskytla finanční pomoc z těchto darů. „Celkem 114 milionů a 770 tisíc korun už bylo rozděleno prostřednictvím darovacích smluv 785 rodinám v nejpostiženějších obcích Mikulčice, Moravská Nová Ves, Hodonín – Pánov, Hrušky a Lužice. Peníze jsou určeny na obnovu zničených obydlí, tak aby se lidé co nejdříve mohli vrátit k běžnému životu,“ uvedl ředitel Diecézní charity Brno Oldřich Haičman.

Charita peníze rozdělují na základě vlastního šetření přímo v zasažených vesnicích. „Intenzivně pracujeme na tom, aby lidé dostali prostředky na obnovu svých domů. Na místech máme koordinátory, kteří mají přehled o situaci. Výši příspěvku ze sbírky Charity určuje míra poškození obydlí a úroveň sociálního znevýhodnění konkrétní domácnosti. Zaměřujeme se například na osamělé seniory, rodiny s více dětmi, samoživitele nebo nemocné,“ řekl ředitel Oldřich Haičman.

Každá domácnost může získat dar od 50 000 Kč do 200 000 Kč, v mimořádných případech i do 300 000 Kč. „Například rodina, jejíž dům byl v době šetření určen k demolici a splňuje kritérium sociální potřeby, dosáhla až na nejvyšší příspěvek 300 000 Kč. Naopak domácnost ve standardní sociální situaci, která při tornádu přišla o střešní krytinu, získala příspěvek okolo 50 000 Kč,“ vysvětlil ředitel.

Do sbírky Diecézní charity Brno dosud lidé přispěli 296 667 066 korun.

Charita pomáhá tornádem poničeným obcím od prvních chvil po katastrofě. Od počátku v oblasti poskytovala především akutní pomoc a podporu, na kterou navázala péče členů krizového intervenčního týmu a psychologů.

Programu cesty papeže na Slovensku se budou moci účastnit jen očkovaní

Slovenský ministr zdravotnictví Vladimír Lengvarský oznámil, že podmínkou účasti na setkáních v rámci zářijové návštěvy papeže Františka na Slovensku bude plná proočkovanost: „Povolíme účast hodně nad rámec platných opatření, ale podmínkou účasti na mších a jiných akcích bude plná proočkovanost účastníků. I tímto chceme dosáhnout toho, aby návštěva Svatého otce na Slovensku byla duchovním zážitkem pro co největší počet lidí.“

Slovenský ministr zdravotnictví zároveň uvedl, že vynaloží „maximální úsilí, aby návštěvníci mší svatých a dalších akcí naplno využili návštěvu Svatého otce a mohli v klidu prožívat jeho slova povzbuzení.“

Podle něj je cílem „aby si Svatý otec ze Slovenska odnesl pěkné vzpomínky, a abychom společně vytvořili podmínky pro jeho doprovod, ale také pro věřící, kteří si budou chtít odnést hluboký duchovní zážitek, a zároveň abychom umožnili co největšímu počtu lidí, věřících i všech ostatních, aby se mohli účastnit veřejných mší svatých.“

Na slova ministra reagoval předseda Konference biskupů Slovenska Mons. Stanislav Zvolenský, který řekl: „Toto rozhodnutí vnímáme v duchu našeho požadavku, aby se setkání se Svatým otcem mohlo zúčastnit co nejvíce lidí. Bylo nám řečeno, že z bezpečnostního hlediska a z hlediska technických možností je toto jediný reálný způsob, jak počet účastníků radikálně neomezovat.“

Arcibiskup zdůraznil, že je důležité se toto rozhodnutí učinilo, protože organizátoři tak již budou vědět, na čem jsou, a budou tak moci pokračovat v přípravách návštěvy, do které zbývá již jen několik týdnů. „Prosíme všechny, aby tuto informaci vzali v dobrém, jako snahu umožnit co největší počet účastníků. Samozřejmě věřící prosíme i o modlitby za celou návštěvu a

za zdraví Svatého Otce, který nás přijde v září navštívit,“ dodal slovenský arcibiskup.

Bohatý program cesty Svatého otce Františka na Slovensko zahájí papež v pondělí 13. září v Bratislavě setkáním s hlavou státu, politickými a občanskými představiteli v prezidentském paláci a bude pokračovat v katedrále sv. Martina setkáním se slovenskými biskupy, kněžími, řeholníky a řeholnicemi, seminaristy a katechety. Odpoledne papež soukromě navštíví centrum Betlém a setká se s bratislavskou židovskou obcí. Večer se setká s předsedou Slovenského parlamentu.

V úterý 14. září se papež letecky odebere do Košic a odtud do Prešova, kde na prostranství před Městskou sportovní halou povede svatou liturgii sv. Jana Zlatoústého. Odpoledne se v Košicích setká s romskou komunitou ve čtvrti Lunik a na stadionu Lokomotiva promluví k mladým lidem.

Závěrečný den apoštolské cesty, středa 15. září, se ponese v mariánském duchu – před odletem do Říma totiž papež navštíví národní mariánskou svatyni Šaštín, kde se pomodlí se slovenskými biskupy a bude sloužit mši svatou.

Motto apoštolské cesty papeže Františka na Slovensko je: „S Marií a Josefem na cestě za Ježíšem“.

Kardinál Michael Czerny oslavil 75. Narozeniny

V neděli 18. července oslavil své 75. narozeniny kardinál Michael Czerny, brněnský rodák, jehož rodina po roce 1948 emigrovala do Kanady. Svá blahopřání zaslali i čeští a moravští biskupové.

Kardinál Czerny ve své odpovědi na dopis našich biskupů děkuje za všechna blahopřání ke svým 75. narozeninám a dodává: „Již dva roky po sobě vás na začátku července aspoň na dálku doprovázím a velmi se těším na společné slavení Národní poutě na Velehradě v roce 2022.“

Kardinál také připomíná pokračování ve společné komunikaci ohledně výzev pastorační péče v oblasti migrace v České republice. Na závěr na přimluvu všech svatých a mučedníků vyprošuje hojnost požehnání všem biskupům, jejich spolupracovníkům a věřícím.

P. Michael Czerny SJ se narodil v roce 1946 v tehdejší Československu. V Kanadě, kam rodina emigrovala, v 18 letech vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Na kněze byl vysvěcen v roce 1973 pro kanadskou jezuitskou provincii. V roce 1978 získal doktorát z mezioborových studií na Chicagské univerzitě. V Torontu založil jezuitské centrum pro víru a sociální spravedlnost, které řídil až do roku 1989. Po zavraždění několika jezuitů na Středoamerické univerzitě (UCA) se přestěhoval do San Salvadoru, kde roku 1991 zastával funkci prorektora UCA a ředitele tamního Institutu pro lidská práva. V letech 1992 až 2002 působil jako sekretář pro sociální spravedlnost při generální kurii Tovaryšstva v Římě a následně působil v Africe.

Od roku 2010 je poradcem Papežské rady Iustitia et Pax a od roku 2016 působí ve Vatikánu v Sekci pro migranty a uprchlíky Dikasteria pro integrální lidský rozvoj. Kardinálem byl papežem Františkem jmenován 5. října 2019.

Podle zpráv České biskupské konference

Nové motu proprio mění pravidla pro předkoncilní liturgii

Papež 16. července zveřejnil motu proprio, kterým nově definuje způsoby používání předkoncilního misálu. Papež je znepokojen a cítí nutnost zasáhnout. Skupiny spojené se starobylou liturgií nesmí vylučovat legitimitu liturgické reformy, nařízení II. vatikánského koncilu a papežského magisteria.

Papež František se po konzultaci se světovými biskupy rozhodl změnit pravidla pro používání misálu z roku 1962, který jeho předchůdce Benedikt XVI. před čtrnácti lety liberalizoval jako „mimořádný římský ritus.“ Papež zveřejnil motu proprio „Traditionis custodes“ o používání římské liturgie v podobě před rokem 1970 a připojil k němu dopis, v němž vysvětluje důvody svého rozhodnutí. Zde jsou hlavní novinky.

Pod autoritou místních biskupů

Odpovědnost za regulaci slavení podle předkoncilního ritu se vrací biskupovi, moderátorovi diecézního liturgického života: „*Je v jeho výlučné kompetenci povolit používání Missale Romanum z roku 1962 v diecézi podle pokynů Apoštolského stolce*“. Biskup musí zajistit, aby skupiny, které již slaví podle starého misálu, „*nevylučovaly platnost a legitimitu liturgické reformy, nařízení II. vatikánského koncilu a magisteria papežů*“.

Další omezení

Mše podle starého ritu se již nebudou konat ve farních kostelech, kostel a dny slavení určí biskup. Čtení budou „v místním jazyce“ s použitím překladů schválených biskupskými konferencemi. Celebrantem musí být kněz pověřený biskupem. Biskup je také zodpovědný za ověření, zda je vhodné zachovat slavení podle starého misálu, a ověřuje jeho „*účinnou užitečnost pro duchovní růst*“. Je totiž nutné, aby kněz, který má na starosti liturgii, měl na srdci nejen důstojné slavení liturgie, ale také pastorační a duchovní péči o věřící. Biskup také „*bude dbát na to, aby nepovoloval zakládání nových skupin*“.

Kněží vysvěcení po zveřejnění dnešního motu proprio, kteří mají v úmyslu používat předkoncilní misál, „*musí předat formální žádost diecéznímu biskupovi, který se před udělením povolení poradí s Apoštolským stolicí*“. Ti, kteří tak již činí, musí požádat diecézního biskupa o povolení k jeho dalšímu používání. Instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života, „*zřízené papežskou komisí Ecclesia Dei*“, budou spadat pod jurisdikci Kongregace pro řeholníky. Na dodržování těchto

nových ustanovení budou dohlížet Kongregace pro bohoslužbu a Kongregace pro řeholníky.

Papežův průvodní dopis biskupům celého světa

V průvodním dopise k dokumentu papež František vysvětluje, že ústupky stanovené jeho předchůdci pro používání starého misálu byly motivovány především „*snahou podpořit překonání schizmatu vyvolaného hnutím vedeným biskupem Lefebvrem*“. Žádost adresovaná biskupům, aby večkoryse přijali „*oprávněné aspirace*“ věřících, kteří žádali o používání tohoto misálu, „*měla tedy eklesiální důvod, totiž obnovení jednoty církve*“. František poznamenal, že „*mnozí v církvi si tuto možnost vykládali jako možnost volně používat Římský misál promulgovaný svatým Piem V., což vedlo k jeho paralelnímu používání s Římským misálem promulgovaným svatým Pavlem VI.*“

Ústupky vedly ke zostřování rozdílů

Papež připomíná, že rozhodnutí Benedikta XVI. motem proprio „*Summorum Pontificum*“ (2007) bylo podpořeno „*přesvědčením, že takové opatření nezpochybňuje jedno ze zásadních rozhodnutí II. vatikánského koncilu, a nepodkopává tak jeho autoritu*“. Před čtrnácti lety papež Ratzinger prohlásil, že obavy z rozdělení farních společenství jsou neopodstatněné, protože, jak napsal, „*obě formy užívání římského ritu se mohou vzájemně obohacovat*“. Průzkum, který nedávno mezi biskupy provedla Kongregace pro nauku víry, však přinesl odpovědi, které odhalují, jak píše František, „*situaci, která mě trápí a znepokojuje, a utvrzuje mě v nutnosti zasáhnout, když se „váženě přehlíží touha po jednotě“ a ústupky nabízené s velkorysostí se využívají „k zvětšování vzdáleností, zostřování rozdílů a vytváření protikladů, které zraňují církev a brání ji v cestě, a vystavují ji tak riziku rozdělení*“.

Odmítání koncilu je proti Duchu svatému

Papež v dopise konstatoval, že je zarmoucen zneužíváním liturgického slavení „*na jedné i druhé straně*“, ale také že je zarmoucen „*instrumentálním používáním Missale Romanum z roku 1962, které se stále více vyznačuje rostoucím odmítáním nejen liturgické reformy, ale i II. vatikánského koncilu s nepodloženým a neudržitelným tvrzením, že zradil tradici a 'pravou církev'*“. Pochybovat o koncilu, vysvětluje František, „*znamená pochybovat o samotných úmyslech Otců, kteří na ekumenickém koncilu slavnostně uplatnili svou kolegiální moc cum Petro et sub Petro, a nakonec pochybovat o samotném Duchu svatém, který vede církev*“.

František nakonec přidává poslední důvod svého rozhodnutí změnit ústupky z minulosti: „*Ze slov a postojů mnoha lidí je stále více patrné, že existuje úzký vztah mezi výběrem slavení podle liturgických knih před Druhým vatikánským koncilem a odmítáním církve a jejích institucí ve jménu toho, co považují za 'pravou církev'*. Je to chování, které je v rozporu se společenstvím a živí snahu o rozdělení... proti kterému apoštol Pavel tvrdě reagoval. Právě proto, abych bránil jednotu Kristova těla, jsem nucen odvolat povolení, která udělili moji předchůdci.“

Podle: Vatican News

Pozdrav arcibiskupa Graubnera ke Světovému dni prarodičů a seniorů

**Modlitba k prvnímu
Světovému dni
prarodičů a seniorů
25. července 2021**

Děkuji ti, Pane,
za útěchu tvé přítomnosti:
i v časech osamocení
jsi ty mou nadějí a důvěrou,
jsi mi skálou a útočištěm od mládí!

Děkuji ti, že jsi mi dal rodinu
a požehnal mi dlouhým životem.
Děkuji ti za chvíle radosti i těžkostí,
za sny, které se v mém životě již splnily,
i za ty, které mě teprve čekají.
Děkuji ti za tento čas obnovené plodnosti,
ke kterému mě voláš.

Dej mi, Pane, více víry,
učíš mě nástrojem svého pokoje,
nauč mě, jak objímat ty, kdo trpí víc než já,
jak nepřestávat snít
a o tvých divech vyprávět novým generacím.

Chraň a ved' papeže Františka a církev,
aby světlo evangelia dosáhlo až na konec světa.
Sešli svého Ducha, Pane, ať obnoví svět,
aby se utišila bouře pandemie,
chudí došli útěchy a skončily se války.

Podpírej mě v mé slabosti
a pomáhej mi žít naplno
každý okamžik, který mi dáváš,
v jistotě, že ty jsi se mnou po všechny dny
až do konce věků.
Amen.

V neděli 25. července 2021 se slavil první Světový den prarodičů a starých lidí, který koncem ledna vyhlásil papež František a zvolil pro něj motto parafrázující Ježíšova slova z Matoušova evangelia: „Já jsem s tebou po všechny dny“ (srov. Mt 28,20). Olomoucký arcibiskup a předseda ČBK Jan Graubner k této příležitosti připravil své videoposelství, ve kterém všechny seniory a prarodiče pozdravil a představil jim papežovo poselství pro tento den.

„Na staré lidi se mnohdy zapomíná, nepamatujeme na toto bohatství předáváných a uchovávaných kořenů. Proto jsem se rozhodl ustavit Světový den prarodičů a seniorů, který se v celé církvi bude konat každou čtvrtou neděli v červenci, v blízkosti liturgické památky sv. Jáchyma a Anny, Ježíšových prarodičů,“ prohlásil papež František ve své promluvě po modlitbě Anděl Páně letos 31. ledna a dodal: „Je důležité, aby se prarodiče setkávali s vnuky a naopak, protože, jak říká prorok Joel, prarodiče před svými vnuky sní a mají vidění, kdežto vnuci poté, co načerpají z prarodičů sílu, jdou dál a prorokují.“

K oslavě Světového dne seniorů a nemocných Svatý otec také zveřejnil své poselství a rovněž modlitbu – její text je uveden níže. Vyhlásil také možnost získat plnomocné odpustky. Za obvyklých podmínek (svátostná zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysl papeže) je mohou pro sebe nebo pro duše v očistci získat věřící, kteří se při této příležitosti zúčastní papežské mše ve Vatikánu anebo jiných oslav po celém světě. Pro získání odpustků stačí také strávit přiměřené množství času návštěvou nebo virtuálním kontaktem se staršími lidmi v nouzi nebo v obtížné situaci. A odpustky mohou získat i staří lidé, nemocní a všichni, kdo z vážných důvodů nemohou opustit své domovy a obětují své modlitby, bolesti a utrpení milosrdnému Bohu, když se duchovně zúčastní oslav tohoto světového dne, zejména papežské liturgie přenášené médii.

Podle zpráv České biskupské konference

Posvěcení soch sv. Cyrila a Metoděje v České Katolické Misii v Brookfieldu, IL 11. července 2021

Uprostřed Mons. Dušan Hladík, Opat Austin Murphy a Fr. James Flint z kláštera v Lisle s krojovanými farníky z České misie

Nejdůstojnější
Otče Opat
Austine Murphy,
Otče Jamesi Flinte

Iménem České Katolické Misie bychom chtěli poděkovat svatoprokopskému opatství za dar soch sv. Cyrila a Metoděje.

Svatí Cyril a Metoděj přišli z Konstantinopole na Velkou Moravu na pozvání knížete Rostislava roku 863. Naším předkům přinesli křesťanskou víru a hlásali jim evangelium jejich rodným jazykem. Oba bratři pocházeli ze Soluně v dnešním Řecku a tam se tehdy mluvilo slovanským jazykem. Sv. Cyril vymyslel písmo pro tento jazyk nazvané hlaholice a přeložil do staroslověnštiny čtyři evangelia a liturgické knihy. Jeho bratr sv. Metoděj později se svými žáky dokončil překlad celého Pisma svatého, tedy Starého i Nového zákona do staroslověnštiny. V Římě dostali od papeže povolení sloužit mši svatou v řeči místního lidu, a tak předběhli v Evropě dobu o 11 století před druhým vatikánským koncilem.

Jejich žáci potom pokračovali v díle evangelizace v Makedonii, Rumunsku a Bulharsku. Sv. Klement Ochridský zjednodušil staroslověnské písmo a nazval je cyrilice na počest svého učitele. Touto abecedou píše dodnes polovina Balkánu a stala se základem ruské azbuky. Dílo svatých bratří také pokračovalo v Českých zemích,

kde se centrem slovanské liturgie stal klášter na Sázavě (1032), který založil sv. Prokop. Tato liturgie i slovanské písemnictví se tam udržely až do konce 11. století (1096). Odtud se také písemné památky dostaly do Kyjeva v Rusku. Od doby Karla IV. pak převzal tradici bohoslužeb ve staroslověnštině pražský benediktinský klášter v Emauzích.

Dnes 11. července je shodou okolností svátkem sv. Benedikta, zakladatele západního mnišství. Zde v Chicagu, respektive na předměstí v Lisle je Váš benediktinský klášter zasvěcený sv. Prokopovi. Našimi předky byl nazýván Americká Sázava.

Sv. Cyril a zvláště sv. Metoděj vynikali také jako diplomaté a ve své době měli velkou zásluhu na ukončení prvního velkého schismatu, kdy patriarcha Focios v Konstantinopoli si chtěl přivlastnit práva římského papeže. Bohužel tato jednota římské a byzantské církve nakonec nevydržela a obě církve se rozdělily v roce 1054. Dnes již svatý papež Jan Pavel II. vedle svatého Benedikta prohlásil svatě Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy. Do jejich rukou vložil snahu o sjednocení římskokatolické a pravoslavné církve. Oni mají vyprosit jednotu církve, která má podle sv. Jana Pavla II. „dýchat oběma plícemi“.

Snahy o sjednocení církve začaly před více než sto lety na Moravě na Velehradě. Zde se v první polovině 20. století konalo devět Unionistických sjezdů. Druhá světová válka a potom nástup komunismu přerušily mnohé církevní aktivity v naší rodné zemi. Potom se přeneslo se dílo sjednocování do Ameriky do svatoprokopského opatství v Lisle. Sv. věrozvěsti Cyril a Metoděj se stali „Slovanskou stráží“ Americké Sázavy.

Obřad po mši svatě před kostelem provázal drobný déšť

Jejich sochy, které od nynějška budou před kostelem naší České misie, byly původně postaveny v parku před budovou opatství a slavnostně posvěceny před téměř 80 lety 4. července 1942. Bylo to v době druhé světové války, kdy Adolf Hitler slavil úspěchy v tažení do Sovětského svazu. Tehdy se v Lisle konal první Den církevní slovanské jednoty a po něm následovaly v následujících válečných letech ještě tři další.

V opatství v Lisle se pod vedením opata Ambrože Ondráka věnovalo mnoho kněží, bratrů i laiků úsilí za Jednotu církve.

V roce 1956 se zde konal první Americký Unionistický sjezd a po něm 1957 a 1959 ještě další dva. Tak se připravovalo i dílo druhého vatikánského koncilu, kde byly nakonec tři dokumenty věnovány otázkám ekumenismu, vztahu římskokatolické církve k východním církvím a vztahu církve k nekřesťanským náboženstvím.

Plány svatoprokopského opatství vyslat do Sovětského svazu misionáře východního ritu se nakonec nepodařilo realizovat, když z ruské strany nedostali povolení.

Doba, kdy opatové, a mnoho kněží i bratrů v klášteře v Lisle bylo českého původu je již nenávratně pryč. Klášter i univerzita mají dnes jiné projekty. Jejich členové jsou již amerického původu nebo z jiných národností.

V souvislosti s přestavbou univerzitního areálu v posledních dvaceti letech zanikl spolu se starým opatstvím i park před budovou. Sochy sv. Cyrila a Metoděje byly postupně přesouvány z místa na místo a hledalo se vhodné umístění. Na prosbu České Katolické Misie v Brookfieldu se svatoprokopské opatství a benediktinská univerzita rozhodly tyto sochy věnovat naší misii.

Česká misie pokračuje v duchovní službě katolíků, českého a slovenského původu žijícím v oblasti Chicaga. V uplynulých 150 letech zde měli Češi 12 farností a Slováci 9 farností. Duchovní správu v mnohých z nich vedli benediktini z Lisle. I to vše je dnes dávnou minulostí. Pro české věřící jsme otevřeli před 12 lety misii sv. Cyrila a Metoděje zde v Brookfieldu. Slovenská misie v současnosti jedná o zakoupení nového vlastního kostela. Jsme rádi, že v České misii můžeme pokračovat v tradicích českých katolíků v Chicagu.

Děkujeme svatoprokopskému opatství za dar soch sv. Cyrila a Metoděje, jsou patrony také naší misie, budeme se k nim stále modlit a soch si naši věřící budou vážit. Vzdáváme svatoprokopskému opatství a benediktinské univerzitě upřímně Pán Bůh zaplat' za tento dar.

Děkujeme také za to, že můžeme několikrát v roce v klášteře v Lisle mít českou pouť a sloužit českou mší svatou.

Budeme se těšit na další dobrou spolupráci.

Prosíme Vás, Otče opate, abyste nám sochy sv. Cyrila a Metoděje zde v České Misii posvětil.

Projev, který v anglickém překladu přednesla po mši svatě před posvěcením soch tajemnice České misie Libuše Bučková

Slavnostní mše svatá ke cti sv. Cyrila a Metoděje

Sochy posvětil Opat Austin Murphy z benediktinského kláštera v Lisle, IL

Zasloužili pracovníci na díle. Druhý zprava jako host konzul ČR Jan Kubišta

Hosté po slavnostním obědě v klubu misie

Vpád Mongolů na Moravu roku 1241 a založení Svatého Hostýna

Pokračování ze str. 2

Velkolepý barokní chrám na Svatém Hostýně, svým umístěním v nadmořské výšce 718 m, je nejvýše postavenou sakrální stavbou na Moravě. Komplex zahrnuje baziliku Nanebevzetí Panny Marie, ubytovny pro poutníky, křížovou cestu s mozaikami od Jano Köhlera, malý hřbitůvek, větrnou elektrárnu a vyhlídkovou věž.

Archeologické nálezy prokazují, že na vrcholu kopce Hostýna stálo kdysi rozlehlé pravěké hradiště. Hostýn byl nepochybně důležitým strategickým bodem, střežícím trasu mezinárodního dálkového obchodu. Kupci tudy projížděli se svým zbožím ve směru J-S a naopak S-J, přičemž s výhodou využívali schůdnosti terénu, který nazývali „Moravskou bránou“. Tato obchodní trasa je proto, že se tudy od Baltského moře do Benátek vozil tehdy velmi ceněný jantar, nazývaná „Jantarovou stezkou“.

Hostýn je jedním z hlavních vrcholů Rusavské hornatiny. Je SZ částí pohorí zvaného Hostýnské vrchy. Výrazně vyčnívá ze severního okraje této hornatiny. Nachází se cca 3 km JV směrem od města Bystřice pod Hostýnem, přičemž nad jejím relativně rovinným okolím má převýšení přibližně 350 m. Plochý pískovcový vrch Hostýn je pokryt převážně smrkovým lesem, část západního svahu Hostýna je chráněna jako přírodní památka (lokalita Stráž). Hora Hostýn má 2 vrcholy, oba se nacházejí na katastrálním území obce Chvalčov.

Na nižším z vrcholů Hostýna, v nadmořské výšce 718 m, stojí dnes barokní poutní chrám zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie. Barokní zděná budova chrámu, postavená v letech 1721–1748, byla po požáru roku 1769 obnovena, v letech 1841–1845 zrekonstruována. V roce 1887 zde byl dobudován jezuitský klášter. Stejně jako v minulosti i dnes je poutní místo na Hostýně spravováno jezuiti. Mají zde noviciát. Pod vrcholem Hostýna se nachází pramen pitné vody, podle tradice zázračně uzdravující. U vodního pramene stojí kaple, postavená roku 1700.

Stará ikonografie zobrazuje Pannu Marii Hostýnskou jako Pannu Marii Ochránitelku. Její rozhrmutý plášť ukrývá množství věřících. Tento nejstarší obraz Matky Boží Hostýnské nechal zničit luteránský majitel panství pan Václav Bítofský z Bítova počátkem 17. století. Kolem roku 1655 paní Marie ze Štemberka, provdaná za hraběte Jana z Rottalu, nechala pro hostýnskou kapli pořídit nový obraz. Tentokrát byla zobrazena Panna

Starobylé zobrazení Panny Marie Hostýnské jako Panny Marie Ochránitelky

Maria Vítězná, stojící na půlměsíci. Dnes je tento obraz umístěn v kostele sv. Jiljí v Bystřici pod Hostýnem.

Začátek historie poutního místa Svatý Hostýn je písemnými zprávami jen málo doložený. Zprávou ze 2. poloviny 16. století je potvrzena existence menší dřevěné kaple na Hostýně. Zápis v úřední listině z roku 1625 pak dokládá existenci „Staré svatyně“ na Hostýně. Písemná zpráva z roku 1658 potvrzuje, že hrabě Jan z Rottalu nechal stávající zděnou kapličku u vodního pramene na Hostýně opravit. Zděný kostelík na Hostýně nechal tehdy rozšířit a přistavět k němu 2 boční kaple. Jednou z nich byla kaple sv. Jiljí, která je dnes zasvěcena sv. Janu Sarkandrovi.

Vnuč Jana z Rottalu nechal na Hostýně postavit velký barokní chrám. Základní kámen byl k němu položen roku 1721. Plány nového chrámu vypracoval J. I. Cyrani, chrám byl postaven pod vedením stavitele Tomáše Šturma. Stavba byla dokončena roku 1748. Téhož roku 1748 byl chrám vysvěcen kardinálem Juliusem Troyerem. Pro potřeby poutníků byl tehdy vybudován hostinec a postavena budova pro ubytování 3 kněží, kostelníka a varhaníka. Celý komplex byl obehnan zdí. Zásluhou rodu hrabat z Rottalu se hostýnská legenda, zvláště v pobělohorském období, rozšířila do všeobecného povědomí.

Dne 24. 9. 1769 chrám na Svatém Hostýně po zásahu bleskem vyhořel, byl však v průběhu 2 následujících let opraven. Roku 1779 bylo v rámci josefinských reforem sídlo duchovní správy Hostýna přemístěno do obce Rusava. V roce 1784 pak císař Josef II. vydal zákaz konání církevních poutí. Chrám byl vyklizen, včetně rozebrání jeho střechy. Povolení k obnovení chrámu na Svatém Hostýně přišlo teprve až roku 1840. V letech 1841–1845 byl hostýnský chrám obnoven a roku 1883 bylo v jeho blízkosti postaveno nové obydlí pro jezuitské řeholníky. Roku 1895 byla založena „Maticе svatohostýnská“, která vydávala zpravodaj „Listy svatohostýnské“. Ta zakoupila vrchol kopce, aby tak předešla nevhodným zásahům do okolí kostela. Nechala též postavit velkou ubytovnu a hostinec pro poutníky.

Na vyšším vrcholu Hostýna, ve výšce 737 m n. m., byla roku 1898 postavena kamenná rozhledna. Její základní kámen byl položen dne 1. 9. 1897. Toho dne budoucí staveniště rozhledny navštívil císař rakousko-uherský František Josef I. Roku 1909 začala stavba kamenného schodiště, které spojuje hlavní chrám s kaplí stojící u zázračného vodního pramene. Schodiště má 250 stupňů, dlouhé je 242 m. Příčné cesty je rozděluje na 3 části. Na spojnici mezi oběma vrcholy se nachází hřbitůvek jezuitských řeholníků a pomník skautů, kteří zahynuli ve vězení za dob totality. Jižní úbočí tohoto dvojvrší, od chrámu ke hřbitůvku, obepíná křížová cesta architekta Dušana Jurkoviče.

Na obnovení a zvelebení poutního místa na Svatém Hostýně má mimořádně velké zásluhy pozdější arcibiskup olomoucký ThDr. Antonín Cyril Stojan. Narodil se 22. 5. 1851 v Beňově, zemřel 29. 9. 1923 v Olomouci. Arcibiskupem olomouckým byl v letech 1921–1923. V tomto roce 2021 uplynulo 170 roků od jeho narození a 100 roků od jeho ustanovení arcibiskupem olomouckým. Byl velmi oblíbeným člověkem. Prostí lidé ho nazývali „Tatíčkem Stojanem“.

S využitím Wikipedie připravil Jiří Kachlik, Brno, Česká republika

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 29. srpna 2021

od 12:00 v poledne do 6:00 PM

na zahradě České misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

**Před piknikem Vás zveme v 10.30 dopoledne na
ČESKOU MŠI SVATOU V NAŠEM KOSTELE**

K poslechu, zpěvu a tanci hraje po celé odpoledne:

DJ Tony,

skupina „Borůvky“ a hosté

Bude připraveno výborné občerstvení:

Tradiční bramboráky, langoše, teplé klobásy a párky, a další pochoutky,
pečivo všeho druhu, zmrzlina a dobře chlazené nápoje

Točená Pízeň 16oz za 4,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

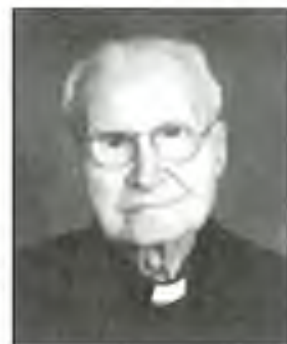
CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

***Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879***

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

(216) 341-0444

Vděčná vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude šest let,
kdy byl ve věku 96 let povolán na věčnost
naš milovaný duchovní Otec*

Mons. Josef Šach

Narodil se 22. dubna 1919 v Hořovicích ve středních Čechách.
Vyučil se v lahůdkářství, byl členem a cvičitelem Sokola,
za války dělal obchodního příručího u Batě ve Zlině.

Po únoru 1948 uprchl přes Rakousko do Anglie a
nakonec se dostal do Kanady, kde opět pracoval u Batě.

V Torontu navštěvoval český kostel sv. Václava,
kde též vzniklo jeho pozdní kněžské povolání.

V roce 1955 odjel do Nepomucena v Římě,
kde na Lateránské univerzitě vystudoval teologii.
Ve věku 42 let byl vysvěcen na kněze o Vánocích roku 1961.

Z Říma se vrátil do Kanady a působil potom
v několika farnostech hamiltonské diecéze.

Při práci na zahradě přišel o pravé oko, ale zůstal dál v pastoraci.
Roku 1970 založil českou misijní farnost sv. Vojtěcha v Burlingtonu,
kde působil až do svého odchodu na odpočinek v roce 2001.

Po celé Kanadě a do USA i dalších zemí světa posílal
katolické občasníky, kde povzbuzoval krajany k horlivé víře.

Pořádal sbírky pro Nepomucenum, pro sochu Panny Marie
v Exilu a mnoho dalších charitativních akcí.

V roce 2006 byl papežem Benediktem XVI.
jmenován Monsignorem a Čestným prelátem.

Poslední léta svého života strávil v domově důchodců
u sester sv. Alžběty v Hamiltonu.

Zemřel 10. srpna 2015.

Pochován je u kostela sv. Vojtěcha na hřbitově v Burlingtonu.

Vzpomeňte si na něho v modlitbě spolu s námi

***Spolubratři kněží a věřící z českých misii
v Kanadě a ve Spojených státech***

***Vzpomínkovou mši sv. budeme
za Mons. Josefa Šacha obětovat
v České misii v Brookfieldu ve středu 25.srpna 2021
v 10.00 dopoledne***

Vroucí vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude devět let,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
naš milovaný tatínek a dědeček, pan*

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řidičského učitele
v Křižanovicích na Moravě.

Okamžitě po komunistickém převratu v roce 1948
odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent
do protikomunistického odboje.

V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou
manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.

Po celý život byl věrný svému moravskému původu,
měl rád rodnou zem, její kulturu a písně, které rád zpíval i
v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským,
neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.

Byl zakládajícím členem a později jednatelem
Sdružení československých exulantů v Chicagu.
Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie
a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.
Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.

Vzpomínkovou mši svatou za něho
i za jeho zesnulou manželku Andělu Boleslavovu
budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v sobotu 21. srpna 2021 v 6.30 večer

*Děkujeme všem, kdo si
na naše rodiče vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

Upřímná vzpomínka

*Letošního 9. srpna tomu budou čtyři roky,
kdy Pán života k sobě povolal
naši milovanou maminku a babičku, paní*

Blanku Příkazskou

Narodila se 10. května 1925 v Břeclavi na jižní
Moravě. Když jí bylo deset roků, tak se v době hospodářské
krize celá její rodina vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce
1949 provdala za Cyrila Příkazského, se kterým prožili 59 let
šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili
synové Cyril, Josef a Václav. V Argentině pracovala jako
zdravotní sestra. S manželem se angažovala v mnoha
krajanských spolcích a organizovali ochotnická divadla. V roce
1961 se celá rodina přestěhovala do USA do Chicaga. Zde se
manželům Příkazským narodila dcera Marie a syn Ludvík. Své
děti vedla k lásce k české zemi a dobře je naučila český jazyk.
Byla aktivní členkou mnoha krajanských organizací v Chicagu
- Československého Orla, Moravské kulturní společnosti,
Národního svazu českých katolíků a mnoha dalších spolků.
Podílela se na organizaci českých ochotnických divadel,
mnohých zábav, pikniků a jiných společenských podniků.
Byla hluboce věřící katolíčkou, ve víře vedla celou svou
rodinu, pravidelně navštěvovala naše české bohoslužby a
naplno se angažovala v činnosti Českého Velehradu a České
misie v Chicagu. Organizovala živý růženec, mnohé poutě a
duchovní cvičení. Statečně nesla odchod manžela a syna
Václava na věčnost.

Ze světa byla povolána 9. srpna 2017.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside.

**Vzpomínkovou mši svatou za ni a jejího manžela
Cyrila Příkazského budeme obětovat
v neděli 22. srpna 2021 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem, kteří si na naše zemřelé
vzpomenou v modlitbě s námi*

syn Cyril Příkazský a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josecan a Bianca
snacha Jane Příkazský a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Úmrtní oznámení

*S bolestí v srdci oznamujeme
všem přátelům a známým,
že byl povolán na věčnost
můj milovaný syn, pan*

Martin Košťál

Narodil se 25. března 1960
Zemřel 14. května 2021 v Berwynu, IL

Poslední rozloučení a mše svatá za spásu jeho duše
bude v kostele České Katolické Misie
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513
ve čtvrtek 26. srpna 2021 v 6.00 večer

*Děkujeme všem, kdo jste ho znali
a vzpomenete si spolu s námi
na něho v modlitbě.*

Dagmar Košťálová, matka
a ostatní příbuzní
v USA a v České republice

Efekt motýlích křídel – štafeta dobra

Když jsem byl malý, žili jsme s rodiči v pátém patře pařížského činžáku s vodovodním kohoutkem na pavlači a se záchodem o několik pater níž... Na prázdniny jsme pocho-pitelně nikam nejezdili. Neměli jsme na to. Jediná cesta, která mi otevřela srdce k širším obzorům, a následně i k myšlenkám na Stvořitele, byla, když mě matka vzala do Alp kvůli průduškám. Na rok mě tam pak svěřila jedné křesťanské rodině. Tito lidé tak měli částečný podíl na mé výchově. Zažil jsem u nich laskavou péči v kulisách nádherných hor, kde jsem rád pozoroval kamzíky na útesech.

Skutečnost, že jsem potkal lidi, kteří mají rádi ostatní a pomáhají jim, posílila mou víru. Nikdy totiž nevíme, kam až dosáhne náš i drobný skutek lásky a co všechno může způsobit. Znáte efekt motýlích křídel, tu energii dobra, která se přenáší z člověka na člověka a dotýká se srdcí? Ježíšovo poselství v evangeliu je výzvou ke sdílení talentů, darů, k dělení se o věci, včetně těch duchovních.

Každý z nás jsme vybaveni k tomu, abychom mohli působit ve svém okolí dobro. Nikdo není tak „chudý“, aby nemohl nějakým způsobem pomoci druhým (slovem povzbuzení, nasloucháním atd.). I chudý člověk se ale může chovat jako „boháč“, když se uzavře do sebe. A naopak boháč se srdcem chudého se může s druhými dělit.

Milujme druhé, milujme je v malých věcech, drobnostech. I když jsme každý z nás nějak zraněný, máme každý schopnost milovat, pomáhat si a sdílet se, dřív než bude příliš pozdě. Láska je jediný prostředek schopný zabránit zkáze světa.

Jsmo na tomto světě jen na chvíli, a proto neztrácejme čas, který nám byl dán, a milujme lidi i navzdory jejich slabostem a nedokonalostem. Kdo si neumazal ruce, patrně je nepoužívá... Bylo by bláznovstvím snít o dokonalosti. Musíme přijmout naše omezení a mít rádi.

*Podle knížky Roberta Hosseina: Vlk pohlažený Bohem,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.
Další článek na str. 27*

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

**srdečně děkuje všem, kdo pomohli
v měsíci červenci v našem
kostele v Brookfieldu s organizací**

RUMMAGE SALE

**Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplat' všem,
kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště
děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali
s prodejem a také s následným úklidem.**

Výtěžek byl \$ 4587,-

**a bude věnován
na potřeby naší misie
Za Českou misii Mons. Dušan Hladík**

100 let od narození Felixe Holzmannna

Felix Holzmann

ve svých hereckých brýlích a s kloboučkem na hlavě
(* 8. 7. 1921 v Teplicích, † 13. 9. 2002 v Saské Kamenici)

Felix Holzmann se narodil dne 8. července 1921 v Teplicích. Otec z něho chtěl mít úspěšného podnikatele, a proto ho nechal vystudovat obchodní školu v Ústí nad Labem. Jenže Felix místo obchodu inklinoval již od dětství k divadlu. Lákal ho svět manéží a klaunů, za svoje velké vzory považoval Jiřího Voskovce a Jana Wericha, ale také krále komiků Vlastu Buriana. Felix Holzmann byl svérázný a nezapomenutelný komik. Jeho talent a cit pro vtip si můžeme připomenout „hláškami“, které nestárnou.

Nejlepší „hlášky“ Felixe Holzmannna:

1. „Jak mohla umřít, když sem denně chodí brečet na hrob? Ještě včera jsem ji upozornil, že brečí sice dobře, ale na cizím hrobě.“
2. „Hlavně tři věci si nepamatuju: jména, čísla, ... čísla, ... no a to třetí jsem už zapomněl.“
3. „Jouda? Jakej Jouda? Jo Franta Jouda. Je to možný? Tak to on už nežije? Prosím vás! Jouda, jo? A poslyšte, kterej to vlastně byl, ten Jouda? Jo Franta Jouda, já už vím! Tak toho jsem neznal ...“
4. Host v restauraci: „Podívejte se, jak je to pivo kalný.“ Číšník: „Kalný? Ale kdepak kalný! To je jenom tak špinavá sklenice!“
5. „Oznamujeme, že dnes zemřela naše sestra Marie Joudová, teta, snacha, matka, babička. Prosím vás, vždyť těm Joudovejům vymřela skoro celá rodina!“
6. On: „Táta je taky ladič pián.“ Kolega: „Ladič pián dokonce?“ On: „No, tak von je víc pijan než ladič.“
7. Kolega: „Říká se, že jste si vzal manželku hlavně proto, že dědila po tetě.“ On: „Takovej nesmysl! Dyt' já bych si ji vzal i kdyby dědila po někom jiným.“
8. On: „Manželka chodí celý noci jenom po hospodách.“ Kolega: „Prosím vás! Ona tolik pije?“ On: „Ne, vona mě hledá.“
9. Pokladní: „Co si přejete?“ On: „Lístky do kina.“ Pokladní: „To je mi jasné, ale na co?“ On: „Na to, aby mě tam pustili.“
10. Pokladní: „Zítra hrajeme film: V sobotu večer a v neděli ráno.“ On: „Ano, ... a jak to, že hrajete zejtra v sobotu? Zejtra je přece pátek, ne?“

*Z internetového příspěvku Imricha Rešety
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Felix Holzmann se svým nejlepším hereckým kolegou Františkem Budínem

Proč se hlásím k moravské národnosti

Letos na jaře se v České republice konalo „Sčítání lidu, domů a bytů“. V době trvání samostatné České republiky to bylo potřetí. Sčítání probíhalo ve dnech 27. 3. až 11. 5. 2021. Uskutečnilo se buď „v papírové podobě“, tj. vyplněním poštou doručených formulářů, nebo s využitím počítače metodou „online“.

V České republice (dále jen: ČR) toto sčítání probíhá každých 10 let. V jednom z mnoha bodů sčítacího dotazníku se měl každý dotazovaný přihlásit k nějaké národnosti. Nabídnuty byly následující možnosti: národnost česká, slovenská, polská, německá, maďarská, ukrajinská, vietnamská a rómská. Zcela na konci seznamu bylo ponecháno místo pro slovní vypsání „jiné národnosti“. Příslušnost k početně největší menšině obyvatel ČR, tj. k moravské a slezské národnosti, ve sčítacím formuláři nabídnuta nebyla. Pokud se občan ČR k některé z těchto dvou menšin hlásí, musí ji do kolonky „jiná národnost“ připsat. Dne 11. 11. 2020 tiková mluvčí Českého statistického úřadu paní Jolana Voldánová přislíbila, že dodatečně připsané národnosti se budou také uznávat.

Město Prostějov leží na úrodné Hané, v historické zemi Morava. Je tedy součástí nejstarší slavné historie moravského národa. Historie Moravy a jejích obyvatel trvá minimálně od roku 822 n. l. V dnešní Spolkové Republice Německo, v tzv. „Letopisech království Franků“, je od roku 822 uchováván první zápis o Moravanech. V průběhu následujících 84 let se státní útvar Velká Morava stal první slovanskou velmocí moderního typu v Evropě.

Na Velké Moravě se začalo používat první slovanské písmo zvané „glagolice“. Do centra Velké Moravy je roku 863 přinesli slovanští věrozvěsti svatý Konstantin-Cyryl a sv. Metoděj. Svatý Konstantin-Cyryl se narodil roku 827 v Soluni, zemřel 14. 2. 869 v Římě. Svatý Metoděj se narodil roku 813 v Soluni, zemřel 6. 4. 885 na Velké Moravě. Tito pokrevní bratři do slovanského jazyka přeložili a přepsali celé Písmo svaté, Starý i Nový zákon. Pro obyvatele Vel-

Střední znak republiky Československé má dva štíty, přední a zadní. Na předním (srdečním) jest znak český: na červeném štítě stříbrný dvouocasý lev ve skoku v pravo hledící, ústí rozžhavených, s jazykem vyplazitým, drápy a čelenkou, vše zlaté barvy. Zadní štít jest čtvercový. V jeho horní pravé polí jest znak slovenský: na červeném štítě tři modré vrchy, z nichž na prostředním vyšším vztyčen jest stříbrný kříž patriaršský. V levém horním polí znak Podkarpatské Rusi: štít na zděl rozdělený, v pravém, modrém polí tři zlatá břevna, v levém, stříbrném polí stojící červený medvěd v pravo hledící. V pravém spodním polí znak moravský: na modrém štítě v pravo hledící orlice s čelenkou, stříbrně a červeně šachovaná. V levém spodním polí znak slezský: na zlatém štítě v pravo hledící černá orlice s čelenkou v červené zbroji se stříbrou pružinou na prsou, zakončenou jetelovými trojlístky a uprostřed zdobenou křížkem.

Podle wikipedia

ké Moravy také vytvořili a sepsali první sbírku občanských zákonů. Nazvali ji: „Zakon sudnyj ljudem“ (česky: „Soudní zákon pro laiky“). Oba tyto duchovní velikáni byli papežem sv. Janem Pavlem II. dne 31. 12. 1980 apoštolským listem „Egregiae virtutis“ prohlášeni spolupastry Evropy.

Samozřejmě, také po zániku Velké Moravy roku 906 žila na moravském území řada významných osobností, které se k moravské národnosti hrdě hlásily. Koncem středověku, tj. před 630 roky,

bylo městu Prostějov uděleno „tržní právo“. Udělil mu je markrabě moravský pan Jošt Lucemburský, pozdější král „Svaté říše římské národa německého“. Na začátku novověku k mocným a bohatým Moravanům patřil také vzdělaný a talentovaný politik Karel starší ze Žerotína (* 15. 9. 1564 v Brandýse nad Orlicí, + 9. 10. 1636 v Přerově). Byl to moudrý správce země Moravy a mecenáš světového biskupa Jednoty bratrské Jana Amose Komenského (* 28. 3. 1592 na Moravě, + 15. 11. 1670 v Amsterdamu).

Pedagog a učenec J. A. Komenský ve své knize „Opera omnia didactica“ charakterizoval sám sebe jako Moravana, který píše jazykem českým a latinským. Země Moravu nazýval svojí matkou. Podepisoval se několika způsoby, mj. také: „J. A. Komenský Moravský“. Dokládají to rytiny, zhotovené roku 1642, 1652 a 1655 v emigraci žijícím českým umělcem Václavem Hollarem. Na jedné z nich můžeme kolem hlavy Jana Amose Komenského číst nápis: IOHAN - AMOS COMENIVS MORAUVS“.

Připomeňme ještě několik jmen a příjmení významných představitelů naší vědy a kultury. Především je nutné jmenovat zakladatele genetiky Gregora Johanna Mendela (* 20. 7. 1822 v Hynčicích, + 6. 1. 1884 v Brně). Dále básníka Jana Skácela, spisovatele Jana Trefulku, herce Vladimíra Menšíka, hudebníka a dirigenta Gustava Broma, písničkáře Karla Kryla. To jsou jména, která uvádím jako příklady z dlouhého seznamu těch mnoha dalších významných osobností, které se hlásily k moravské nebo slezské národnosti. Bezsporně mezi ně patří také ve světě proslulý hudební skladatel Leoš Janáček (* 3. 7. 1854 v Hukvaldech, + 12. 8. 1928 v Moravské Ostravě).

Po vzniku Československé republiky roku 1918 bylo uzákoněno zemské uspořádání čsl. státu. Čtyřmi zeměmi Československé republiky byly: Čechy, Morava spolu se zbytkem Slezska, Slovensko a Podkarpatská Rus. V úmrtích knihách vojáků, padlých v I. světové válce, jsou vojáci vypsáni jako Češi, Moravané, Slezané, Slováci, atd. V průběhu I. čsl.

republiky každá ze 4 výše jmenovaných zemí měla svůj zemský znak, svého zemského prezidenta a svůj vlastní finanční rozpočet. Společnou měly hlavu státu (čsl. prezidenta), čsl. státní vládu s příslušnými ministerstvy, armádu, policii, peníze a zahraniční politiku.

Po násilném převzetí moci komunisty v únoru roku 1948, na přání sovětského vůdce J. V. Stalina, bylo zemské uspořádání Československé republiky ke dni 1. 1. 1949 zrušeno. Nahrazeno bylo krajským uspořádáním státu. Následovalo pak 40 roků centralistického, přísně direktivního řízení Československé republiky. O všem se tehdy rozhodovalo v Praze.

Po „sametové revoluci“, ke které došlo koncem roku 1989, naši poslanci uznali a odhlasovali, že akt zrušení zemského uspořádání čsl. státu byl protiprávní a že je to třeba napravit. Ale nic se nestalo. Dne 1. 1. 1993 došlo k oddělení Slovenska. I když byl připraven zákon pro obnovení zemského uspořádání ČR, chyběla a dodnes k tomu chybí politická vůle. Od roku 2000 oficiálně neexistuje už ani tisíciletá historická zemská hranice mezi zeměmi Čechy a Morava. Znovu zde máme nevyhovující, drahé, složité, těžkopádné a v Evropě nezvyklé krajské uspořádání státu. Přitom s námi sousedící Rakušané a Němci mají spolkové, tedy zemské uspořádání svých republik! A tak se stalo, že dnes mnozí naši občané už neví, že města Dačice, Svitavy a Moravská Třebová nepatří do země Čechy, ale do země Morava. Kraje Vysočina leží dnes napůl v Čechách a napůl na Moravě. Atd., atp.

Na Slovensku je dnes moravská národnost uznávána. Ale nemělo tomu tak být. Roku 2000 naše tehdejší česká vláda požádala Slovensko o vyřazení moravské národnosti ze seznamu slovenským státem uznávaných menšin. Tato žádost byla sepsána v Praze dne 26. 7. 2000 paradoxně tehdejším zmocněncem vlády ČR pro lidská práva. Adresována byla místopředsedovi vlády Slovenské republiky. Tento dokument lze najít na internetových stránkách. Při sčítání lidu na Slovensku roku 2001 bylo pak na sčítacích arších uvedeno 12 národností, přičemž moravská národnost chyběla. Pro odpor a protesty občanů Slovenské republiky se na archy pro sčítání lidu roku 2011 moravská národnost vrátila. Nyní se na Slovensku uznává.

Moravský znak je tvořen modrým štítem, na němž je umístěna šachovaná orlice se zlatou zbrojí korunovaná zlatou heraldickou korunou. V případě moravského znaku se v historii používaly dvě barevné varianty šachování orlice. Původní, pocházející z poloviny 13. století, je stříbrno-červené a bylo poprvé užito za markraběte Přemysla III. (markrabi 1247-1278, od 1253 jako Přemysl Otakar II. i český král). Nejstarší barevné vyobrazení je v městském hradě Gozzoburg v Kremži a vzniklo před rokem 1267. Šlo o původní znak zeměpána – moravského markraběho, který však byl postupně chápán jako znak země.

Dnes se téměř každý náš politik hlásí k odkazu prvního prezidenta Československé republiky T. G. Masaryka. Přesto vrcholní politici ČR zapomněli (nebo by rádi zapomněli?) na Masarykova slova: „Moravská otázka je a znovu bude zkušebním kamenem české politiky. Je proto žádoucí, aby byl Moravě zachován její specifický ráz, aby se jí dostalo rozsáhlé autonomie, a to nejen politické, ale i kulturní.“

Moravský i slezský národ se od národa Čechů liší. V porovnání s bratrskými Čechy mají Moravané a Slezané odlišnou historii, mentalitu a tradice. Prokazatelně odlišný je vztah příslušníků moravského a slezského národa ke křesťanskému náboženství. Vira v Ježíše Krista nejen na Moravě a ve Slezsku, ale také na Slovensku a na někdejší Podkarpatské Rusi, měla a má cyrilometodějské základy. V Čechách naopak proti tomu působili iroskotští a franští (tj. germánští) misionáři. Rozdíl v chápání a přístupu ke křesťanství jsou patrné dodnes.

Jan Jankůj
Prostějov, Česká republika

Moravan jsem

Moravan jsem - to je má slast,
kdo znáte moji krásnou vlast?
K té já se srdcem vroucím znám,
pro ni rád statek, život dám.
Ó Moravo - ó vlasti má!
Tys drahých předků otčina!

Zde Rostislav, zde Svatopluk
mé drahé mluvy střehli zvuk.
Zde první konal svatý děj
na Velehradě Metoděj.
Ó Moravo - ó vlasti má!
Velehrad tvůj září znova!

Zde Hostýn náš, zde Olomouc,
kde zlomena zlých Tatar moc.
Zde s Moravany český lev,
pro svobodu proléval krev.
Ó Moravo - ó vlasti má!
Krví praotců svěcená!

Zde Macocha, zde divů kraj,
zde brněnský se pyšní háj.
Zde obilí bohatý zdroj,
zde Hanáků malebný kraj.
Ó Moravo - ó vlasti má!
Tys vši krásou požehnaná!

Píseň **Moravan jsem** koncem 19. století složil Václav Novotný starší (otec historika Václava Novotného). Píseň *Moravan jsem* je někdy spolu s písněmi *Moravo, Moravo* a *Bože, cos ráčil* považována za neoficiální hymnu Moravy.

Ghana

V době moji návštěvy panoval v Ghaně prezident Jerry Rawlings. Po otci Skot, matka Afričanka. Zavedl nízké clo na auta, na náhradní díly i na naftu. Tvrdil, že při dovozu tohoto zboží dochází stejně k nekontrolovatelné korupci, stát z toho tak jako tak žádný příjem nemá. Ekonomiku země posílí, když dopravní prostředky budou levné a odstraní se současně i korupční prostředí. Měl pravdu.

Nám se vyplácelo do Ghany zajet. Nové pneumatiky zde byly o mnoho levnější než v Evropě a o Burkině Faso ani nemluví. Ve Ouagadougou se za tu cenu nedaly koupit ani ojeté. Před cestou do Ghany jsme vždy na auto namotovali úplně ojeté gummy, přes přechod v Po dojeli kus za hranice, do Bolgatanga. Tam jsme nakoupili pneumatiky nové a hned je nechali přezout. Kola jsme protáhli pěkně blátem, aby se neblýskaly novotou. V okolí se pořídil náklad dřeva; prkna, trámy, latě. Na tom dřevě jsme až tak moc nezbohatli. Kdybychom ale jeli zpět prázdní, bylo by to podezřelé. Bylo s podivem, že tu možnost lidé z Burkiny Faso neobjevili.

Je pravdou, že do Ghany se z Burkiny Faso moc nejezdilo. Byla tam velká jazyková bariéra. Ghana je anglofonní, v Burkině Faso se mluví francouzsky. Mě to nedělalo potíže, domluví se v obou zemích. Ten business jsem objevil úplně náhodou.

Do dílny ve Ouagadougou docházel jeden automechanik z Ghany. Na jméno si nevzpomínám. Nechával si u nás opravovat vstříkovací čerpadla. Provozoval za městem autodílnu. Říkal, že jeho sestra má v Kumasi obchod a taky nepojízdný německý autobus značky Man. Navrhoval, abychom se spolu zajeli na autobus podívat a potom eventuálně zařídit z Evropy náhradní díly.

Měl jsem ještě ze studentských dob kamaráda v Kumasi. Léta jsme si čas od času dopisovali. Za dob studií v Praze vždy do dotazníku v kolonce povolání otce udával: král. Povolání matky: v domácnosti. Podle jeho dopisů pracoval jako náčelník v kmeni Ašanti. Když

zjistil, že pobývám v Německu, zval mě několikrát na návštěvu.

V Burkině jsem měl několik dnů volných. Rozhodl jsem se, že si v Ghaně vyřídím obchody a konečně navštívím také dávného přítele v Kumasi. Před cestou bylo nutno uzavřít a zaplatit mezinárodní pojistku pro osobní auto. Afričani jezdí nepojištění, ale bílému to neprojde.

S Ghanským mechanikem jsem přes Po, dříve tam měla základnu Francouzská cizinecká legie, vyrazil do Ghany. Odbavení na hranicích bylo korektní. Vše zkontrolovali. I lékárníčku a hasicí přístroj. Dali razítko do pasu a jeli jsme. Několik kilometrů za celnici bylo kontrolní stanoviště armády a první silniční kontrola. Koukli zběžně na dokumenty, nechali si zapnout světla a po chvíli jsme mohli pokračovat v cestě.

Před Nawrongo stáli místní policajti. Tvrdili, že ta pojistka je pro Ghanu neplatná a že zaplatíme pokutu 500 dolarů nebo nám seberou auto. Argumentoval jsem celkem logicky tím, že na hranicích proběhlo při vstupu do Ghany vše hladce a že i další kontrola už za celnici byla také spokojená. Marně. Byl to takový ten nařvaný týpek a ukazoval zde svoji nadřazenost.

Mechanik, celý šedivý strachy, radil dát mu 10 dolarů a bude vše v pořádku. To mě nesesedlo. Jsme jen kousek od hranic. Co se bude dít dál ve vnitrozemí?

Policajti si vlezli k nám do auta a jeli jsme do města na strážnici. Tam začalo jednání nanovo, jen na vyšší úrovni. Pojistka byla shledána opět neplatná. Pokutu zvýšil šéf na 1000 dolarů, aby z toho taky něco měl. Byl to od pohledu vydrdich. Domluva s ním byla nesnadná i z jazykové stránky. Ta jejich angličtina byla bizarní, zprvu takřka nesrozumitelná. Bylo potřeba ji nejprve dostat do ucha.

Rozhodl jsem se, že zavolám náčelníkovi do Kumasi. Někteří policajti na strážnici, zřejmě z kmene Ašanti, jeho jméno znali. Nepovedlo se. Nefungovalo údajně spojení. Napadlo mě, že vojáci

asi spojení mít budou. Z minulosti jsem věděl, že tady u hranic jejich armáda základnu má.

„Kde je tady vojenský kemp? Zavolám odtamtud.“

V policajtech to sice trochu hrklo, ale vstřícní nebyli o nic víc. Náčelník mi neochotně odpověděl:

„Je to kousek odtud. Dojděte si tam pěšky! Zde jsou vaše doklady. Auto si tu ponecháme.“

Vyvedli mě před strážnici a ukázali směr, kudy jít.

K vojákům to bylo asi hodinu chůze za město. Z brány mě služba zavedla přímo k velicímu důstojníkovi. Přece jen běloch nepříjde pěšky ke bráně vojenského kempu v lese každý den. Zde to už byla jiná úroveň. Důstojník mluvil perfektní angličtinou. Jak později řekl, studoval v Británii.

„Co mohu pro vás udělat Mr. Frank?“ otázal se, když si prohlédl dokumenty. Vložil jsem mu stručně svůj problém.

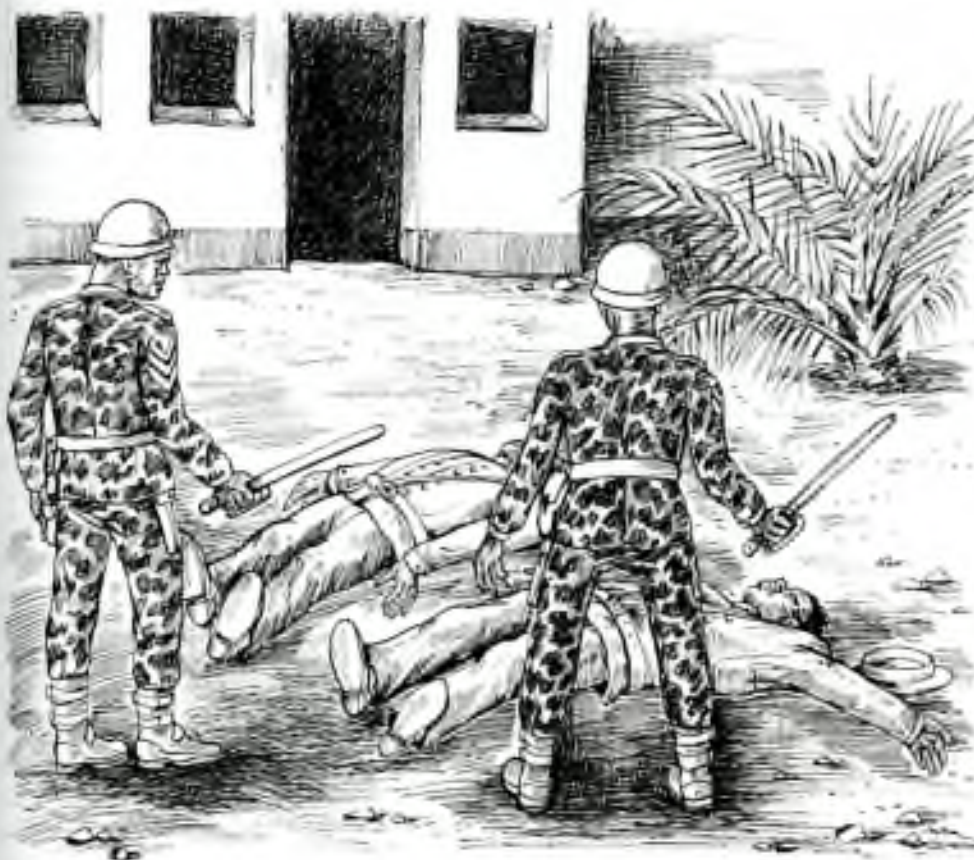
„Vaše doklady i pojistka jsou v pořádku,“ dodal nechápavě.

„Sir, tak to řekněte tomu policajtovi, co po mě chce 1000 dolarů pokuty a zadržuje moje auto v Nawrongo! Autem jsme tam za chvíli, pěšky jsem šel ne celou hodinu.“

Usmál se na mě: „Smím vás pozvat na čaj Mr. Frank? Já to vyřídím, to je už nyní moje věc.“

Zavolal na sloužícího důstojníka. Velmi klidným hlasem řekl úsečně několik vět. Jazyku jsem nerozuměl. Důstojník sklapl hlučně podpatky, zasalutoval a odešel. Sluha v uniformě po chvíli přinesl horký čaj. Popíjeli jsme a povídali. Byl jsem neklidný a bylo to na mě asi znát.

Netrvalo ani půl hodiny na dvůr přijelo auto. Bylo slyšet několik řízných povelů. Pár tupých úderů a heknutí. Do místnosti vešel opět sloužící důstojník, něco rázně zahlásil, zasalutoval a odešel. Dopili jsme v klidu čaj. Kapitán, jak jsem zjistil jeho hodnost dotazem, projevil během hovoru přání, abych ho na zpáteční cestě z Kumasi do Burkiny Faso navštívil.

„Zdá se, že věc se vyvíjí pro mě příznivě,“ říkám si v duchu, už trochu klidnější. „O auto zřejmě nepřijdu.“

Vyšli jsme před budovu. Na zemi ležel ten nařvaný policajt, bez čepice i bez sebevědomí. Vedle něho jeho nadřízený. Nad nimi dva chlapiči snad dvoumetroví drobečci v uniformě vojenské policie, bílé přilby na hlavě, jak to známe z filmů. Každý měl v ruce asi metrový bílý obušek. Zřejmě už zadrženým domluvili. Kapitán opět velmi klidně něco řekl. MPíci popadli policajty doslova za límec, obuškem je přetáhli přes záda a postavili.

„Tady se pánovi omluvte!“ pravil kapitán tiše, už anglicky. Policajti jen zamumlali: „Sorry Sir.“

Předjel džíp, kapitán si sedl za volant a odvezl mě do města. To byla od něho velká zdvořilost. Sedl si za volant Mercedesu, nastartoval, ale nejel. Jen položil ruce na volant.

„Mr. Frank, omlouvám se za ty policajty. Je to hanba. Náš prezident Rawlings chce změnu. Nejde to hned, ale Ghana bude jiná. Uvidíte.“

„Věřím tomu mon Capitain.“ Odpověděl jsem zdvořile francouzsky.

„Až se budete vracet Mr. Frank, prodám se rád vaším autem.“

Podali jsme si ruce, kapitán zaplutoval, otočil se a odkráčel k džípu. Každý z nás jel svoji cestou. Až do Kumasi nás nikdo nekontroloval.

Bylo pravidlem, že u každého mostu byla závora a místní policajti vybírali pilně mýtné. Když přijížděl náš bílý Mercedes, závora se zvedla a obsluha nás zdravila. Tedy jen tak mírně a zdvořile pokynuli. Někdy byla závora dokonce nahoře a nikdo u ní nestál. Zřejmě policejní telefon přece jen fungoval a zpráva o výprasku se šířila rychle. To bylo moje první setkání se snahou presidenta Rawlinga, jak vymýtit korupci, v praxi.

V Kumasi to bylo velké setkání po mnoha letech. Přítel náčelník opravdu náčelníkem byl, ale měl nějak omezené pravomoci. Žádný opravdový feudál. Na vše se musel ptát rady starších. Popili jsme něco piva, trochu potancovali. Hodně se vzpomínalo na Prahu. Na černé pivo v restauraci „U Fleků“ i na bílá děvčata ve studentských klubech na kolejích.

Ašanti jsou hezcí lidé. Ty jejich ženy jsou opravdu štíhlé a ladné jako gazely.

Přítel náčelník mě uvedl do rodiny a představil mnoha ženským příbuzným. Doporučoval mě do jejich přízně a nešetřil chválou. Podle jeho vyprávění byl slon, v porovnání se mnou, velmi malé zvíře. Chtěl mě tam oženit, chtěl, abych zůstal s ním v Ghaně. Měl jsem už zázemí v Burkině Faso, čekaly mě tam tři ženy, nebylo o čem rozhodovat.

Nezapomněl jsem samozřejmě navštívit sestru mechanika. Měla obchod na tržišti. Ta nebyla na první pohled Ašanti. Menší a při těle a také trochu kulhala. Byla zřejmě dobrá obchodnice. V jejím obchodě to hučelo zákazníci. Přišla zrovna zásilka nového zboží. Několik druhů mýdla. Mladé dívky si vždy nakoupily zboží. Plnou ošatku daly na hlavu a vyrazily do města prodávat po domech. Když mýdlo prodali, přišly si pro novou dávku. A tak pořád dokola.

Nakoupil jsem od ní několik souprav přípravku na rovnání vlasů pro své ženy. Mnohoženství má někdy svoje přednosti. Nevýhodou je, že když kupujete dárek, a ten se po každé cestě očekává, musíte přibližně stejný koupit všem ženám. Ostře se to sleduje a bývá to předmětem svárů a nevraživosti mezi ženami. Měl jsem štěstí, že každá žena měla jiný styl oblékání a ony byly nakonec více méně finančně nezávislé. Tlak na moji peněženku nebyl tak veliký. Přípravek na vlasy se jevil jako vhodný dar pro všechny. Tady to zboží bylo neskutečně levné v porovnání s Burkinou Faso. Dohodli jsme se, že bude posílat menší zásilky každý týden po jednom známém marabu, který odtud vozil dřevo do Ouagadougou. Marion tam provozovala kadeřnický salon, bude se ji to hodit pro její klientky. Nebude třeba platit clo a vydělají všichni.

Porouchaný autobus stál za domem. Motor byl zadřený. Domluvil jsem s majitelkou cenu použitého motoru i způsob platby. Pod dojmem hezkého přijetí v Kumasi jsem jí udělal výhodnou cenu. Ten náhradní motor jsem ji ihned po příjezdu do Evropy poslal v přepravní bedně do přístavu Tema. Štěstí s ním ale neudělali. Když ho namontovali do autobusu, nějaký místní umělec zkusil nastartovat - bez oleje. Motor naskočil a v mžiku byl zadřený znova.

Zajímalo mě v té době levné tropické dřevo na výrobu jednocestných palet pro Francii. Sestra mechanika mě zavedla na jednu místní pilu. Pracoval tam jako mistr Polák někde od Krakova. Byl moc rád, že mohl s někým promluvit polsky. V Africe jsme byli vlastně takřka krajaní. Měkké dřevo bylo zde v Ghaně až nepochopitelně drahé. Obchod jsme neudělali.

Další den mi praskl rozvodový řetěz v motoru. Náhradní nebyl v celém Kumasi k dostání. Ani použitý. Mercedesy v Ghaně nejezdily. Auto jsem musel zanechat u přítele náčelníka na dvoře. Později jsem tam pro něho poslal mechanika spolu s naším šoférem i s náhradním řetězem. Mechanikovi jsem až tolik nevěřil. Řemeslníci z Ghany a hlavně automechanici, jsou velcí pábitelé. Všechno umí a všemu rozumí. Auto opravil na místě náš šofér a společně je dovezli v pořádku do Burkiny Faso.

Večer před odjezdem pro mě přítel náčelník objednal místo v buš-taxi přes Tamale do Bolgatanga. Necelých 500 km. Odtamtud na hranice do Paga se nějak dopravím. Bylo domluveno, že mě taxi šofér doveze v Bolgatanga až k hotelu, kde je elektrina pro klimatizaci a mají splachovací záchody. Spát jsme už nešli. Celou noc se povídalo, byla to hostina na rozloučenou.

Ráno před sedmou jsme přijeli na stanoviště. Náš buš-taxi, otlučený minibus s osmi sedadly, už čekal. Na střeše byl uvázaný veliký náklad ranců a pytlů. Řidič se pomodlil v kleče vedle auta za

zdar cesty, lidi se společně pokřizovali. Každé sedadlo obsadili dva cestující. S pokleslým zadkem vypadal přeložený minibus jako rak. Řidič se znovu pokřizoval, zatroubil a vyjeli jsme. Mě přepadly, na chvíli, docela obavy z věci příštích.

Sdílel jsem místo vpředu vedle řidiče s nějakým staříkem. To byla velká výhoda. Měli jsme víc místa pro nohy. Oba jsme byli celkem pohublí, tak jsme se ani moc nemačkali.

Až do Tamale jsem po té probdělé noci většinou spal. Stařík mě dal cestou banán, já mu na oplátku koupil na zastávce pivo. Moc jsme toho spolu nenařadili. Neuměl anglicky a já zase tu jeho řeč Dagomba.

Už za tmy buš-taxi dorazilo do Bolgatanga. Řidič rozvázel cestující po městě, vykládal průběžně náklad, až jsem zůstal sedět sám. Teď vás dovezu k hotelu, je to na kraji města v pěkné zahradě. Ulice byly potemnělé, byla horká noc. Na chodnících hořely petrolejky, vedle posedávali prodáváci se svým zbožím.

U hotelu to vypadalo stejně. Na recepci hořela petrolejka. Nešla už několik dnů elektrina, porouchal se motor městské elektrárny. Hotelová náhradní elektrocentrála byla také mimo provoz. Bylo mi jasné, že klimatizace nefunguje a budu spát v tom horku. Netekla ani voda na umytí. Pumpa byla na elektriku. Pro to nešly používat splachovací záchody.

Vzal jsem si klíč od pokoje, byl v prvním patře s oknem do zahrady. Šofér mi tam odnesl bagáž. Tvářil se omluvně,

jinde je to prý stejné. Dal jsem mu mírný bakšiš, přece jen se snažil, nebyla to jeho vina. Konec konců, dojeli jsme. Našel jsem v tašce několik vlhkých kapesníků, co dávají v letadle. Nyní přišly vhod. Trochu jsem se pootíral. Z té cesty bylo vše propocené. Vzal jsem si čistou košili i kalhoty a vyrazil hledat něco k pití případně i k jídlu.

Restaurace nefungovala. Na recepci stála velká lednice plná teplého piva v láhvích. Koupil jsem si rovnou dvě. Recepční mě doprovodil do átria. Stálo tam mezi květinami několik stolků. Cestičky byly vysypané křemenným štěrskem, kroky zřetelně křupaly. Položil láhve i sklenici na jeden z nich a přinesl mi židli. Když si oči zvykly na tmou, viděl jsem u okolních stolků několik postav, jak si mě prohlížejí.

Vypil jsem rychle první láhev. To aby se spláchnul prach. I když je pivo teplé, osvěží. Je to jen o zvyku. Opřel jsem se a zaklonil hlavu. Nade mnou bylo africké nebe. Zářivé hvězdy se zdály blízko. Zavřel jsem oči a chvíli snil. Něco vedle mne zakřupalo. Vedle mne stálo černé děvče. V tom temnu jsem rozeznával jen siluetu. Dole u země, proti světlému kamení se rýsovaly neskutečně velké lodičky. Otevřela láhev, nalila mi pivo. Vzala prázdnou láhev ze stolu a beze slova odešla. Za chvíli roznesla několik petrolejových lamp na okolní stoly. Pokynul jsem kolemsedícím a zamumlal něco na pozdrav. Jeden muž se zvedl a pozval mě, abych přisedl k nim. Všem kolem stolu jsem podal ruku a představil se. Jeden mi francouzsky odpověděl, že mě zná. On je z kmene Dagomba a obchoduje s kořením, ale jeho malý bratr kupoval u nás v dílně ve Ouagadougou nějaké náhradní díly. Byli tam spolu. Rozhovor se rozproudil. Afrika je velká vesnice, všude potkáte známé. Věděl jsem, co se sluší a objednal pivo pro všechny u stolu. Po chvíli jsem se zeptal, kam mohu jít na toaletu.

„Jestliže na malou, jděte tady do rohu do kytek. Jestli potřebujete na velkou, pak musíte táhnout do zahrady za keř. Vezměte si ale tady tu hůl. Jsou tam jedovatí hadi“, odpověděl mi jeden anglicky. Přes den jsem moc nejedl, vystačil jsem během večera jen s kytkami.

Páni u stolu nebyli všichni nemajetní, byli to vesměs obchodníci na cestě jako já a někteří rundu piv několikrát otočili. Velké lodičky, v tom světle červené, pilně dolévaly sklenice, hlavně tu moji. Později v noci jeden z mužů prohodil s jistotou: „To je dnes tvoje žena.“ Lodičky se zastavily, dívka nic neřikala.

Obrátil jsem se na ni, „Do you speak english?“ „Yes Frank“, odpověděla milým hlasem. Podíval jsem se pozorněji. Byla překrásná. Jako černá madona bez dítěte. V očích jiskřičky smíchu. „Jak ti říkají doma?“ Ňa-Ňaja a znovu se na mě překrásně usmála.

V tom pivním opojení mi nějak vynechalo myšlení hlavou. Obrátil jsem se na Dagombu francouzky: „Dnes jsem unavený půjdu za chvíli spát, ale zítra bych si ji mohl vzít s sebou do Burkiny, je hezká, bude mou čtvrtou ženou.“

„No problem mesje Frank. To zařídíme. Zítra v osm odjíždí od tržnice naše auto přes Paga. Ráno vás vzbudím, jedu také vašim směrem.“

Po chvíli jsem dopil pivo, rozloučil se s hosty u stolu a šel spokojeně spát. Ráno před sedmou, slunce právě vycházelo, mě probudilo tiché oslovení. „Frank“. Zamžoural jsem nepřítomně očima. Těžká jsou rána opilcova. Večer jsem nemohl hned usnout, došel jsem si ještě do recepce vypít sklenici whisky, jako šlafruňk.

První co jsem spatřil byly velké červené lodičky, nějak povědomé. Vedle postele stála Ňa-ňaja, usměvavá a oblečená na cestu. U dveří ležela její kabelka.

„Franku vstávej, musíme ještě před odjezdem navštívit moje rodiče.“

Zprvu jsem nevěděl, kolik uhořelo. Rychle mi došlo, že Dagomba asi nemlčel. Nebylo vyhnutí. Po pravdě, ani jsem se vyhýbat nechtěl. Za světla byla ještě hezčí než v noci.

„Dobře, to uděláme. Máš u sebe cestovní pas?“ To byla moje první praktická myšlenka. „Ne nemám žádné doklady, na to nebyly peníze.“ „Tak chvíli počkej venku, musím se oblíknout!“

Na recepci jsem vyrovnal účet za pokoj i za pivo. Dal si panáka whisky na kuráž, abych si srovnal myšlenky pro věci příští. Zavazadla zůstala u recepčního. Vráťm se pro ně později.

Rodina bydlela kousek od tržnice, asi 20 minut chůze od hotelu. Ňa-ňaja mi

sdělila, že by bylo vhodné dát rodičům nějaký dárek, něco jako odstupné za dceru. Jak jsem z její africké angličtiny pochopil. Koupil jsem na trhu větší rádio. Považoval jsem to za dar hodný bílého muže. Rodiče, už starší pár na prahu chudobné chýše, nic nenamítali. Vzali rádio a už se víc o mě ani dceru nestarali. Děvče mě vzalo za ruku a vykročilo do svého velkého dobrodružství po boku bílého muže. Zda postrádala soudnost, nebo chtěla za každou cenu s té bídou pryč, netroufal jsem si hádat. Taky nevím, co ji večera večer po mém odchodu ještě napovídali.

Dagomba čekal na tržišti u velikého nákladáku. Poslal už do hotelu pro moje zavazadla. Byl zřejmě informován o průběhu operace. Přišlo ještě několik lidí, co jsem poznal včera v hotelu. Za chvíli auto vyjelo. K děvčeti se chovali s velikým respektem. Byla teď mojí ženou. Zaplatil jsem za ni. Usadili ji do kabiny, ostatní jsme si vylezli nahoru na náklad.

Jak to bude dál, jsem nepřemýšlel. V nejhorším ji pošlu od hranic s troškou peněz a malým dárkem zpět rodičům.

Na přechodu v Ghaně se policie podívala jen do mého pasu. Ani razítko mi nedali. Chtěli doklady od auta a po chvíli jsme mohli všichni pokračovat. V Burkině to bylo podobné.

Chvíli jsme čekali. Bylo po poledni, měnila se směna. Zašli jsme si do místního přístřešku, který suploval restauraci, koupit něco k snědku a pití. Ňa-ňaja dostala grilovanou perličku. K tomu bílou bagetu. Měli je čerstvé, ještě voněly pekárnou. Koupil jsem si dvě pro

sebe a k tomu pivo „Sobobra“. Restaurace, několik lavic a hrubých stolů pod slaměnou střechou, vypadala uboze, ale pivo, oproti Ghaně, tu měli dobře vychlazené.

Dagomba zhodnotil operaci jako úspěšnou. Nemám si dělat žádné starosti. Policajti na obou stranách jsou z jeho kmene. A tak to taky dopadlo.

Mé dokumenty, z principu prohlíželi na každém kontrolním stanovišti až do Ouagadougou. S ostatními se jen živě bavili. Sem tam přešel z ruky do ruky malý balíček, nebo někdo přistoupil a vystoupil. Jezdili tudy zřejmě častěji.

Svět je všude stejný. Když jedeme Togem, nebo od hranic v Bittou po Burkině, funguje to na stejném principu drobných úplatků a protislužeb. Jak se zde eufemisticky říká „motivace“.

Do Ouagadougou jsme dojeli až k večeru. V dílně jsem zařídil vše potřebné pro opravu auta v Ghaně. Aby auto do Kumasi odjelo hned ráno. Ňa-ňaja si ihned našla kamarády. Neměla problémy se domluvit. Jazyk lidu Mossi, kterým se mluví v Ouagadougou a okolí, je velmi podobný s jazykem Dagbani, kterým se mluví v severní Ghaně. Doprovodili ji do mého bytu v poschodí, aby se omyla a najedla. Zanesla si tam své dvě igelitové tašky se svými svršky. Víc toho neměla. Ujala se ji Abu, moje první žena, která ten den vařila. Osud tomu chtěl, že přibyla čtvrtá žena do mé africké domácnosti a že Abu nebude dnes spát v mé posteli.

Frank Nekovář

Z knihy: Afrika země Woodoo

DĚTEM

Nanebevzetí Panny Marie

15. srpna

Tento den rozjímáme o zvláštní milosti, kterou Bůh dal Panně Marii, když byla vzata do slávy nebe nejen svou duší, ale také svým tělem. Ježíš, Boží Syn, se narodil z čistého lůna Panny Marie a ona když zemřela, tak Bůh Otec a Pán Ježíš, nedovolili, aby tělo Matky Boží podleгло porušení. To byla její odměna za její lásku k Bohu a za roky věrných modliteb a utrpení. Nyní je Panna Maria v nebi. Je královnou nebe a země. Je Matka církve a královna apoštolů. Pokaždé, když Panna Maria požádá Pána Ježíše, aby nám udělil nějakou milost, on její prosbu vyslyší. Po vzkříšení mrtvých na konci světa přijdeme i my se svými těly do nebe. Naše těla budou oslavená. Už nebudou trpět nemocemi. Už nebudou potřebovat žádné jídlo a pití, aby zůstal naživu. Budou krásná a nádherná! Pokud nyní využijeme naše těla k tomu, abychom konali dobro, dostanou jednou podíl na naší nebeské odměně. Když slavíme svátek Panny Marie, poprosme naši Nebeskou Matku, aby nás vedla, chránila a starala se o nás.

Panna Maria

- je často zobrazována jako Královna nebes

- proto má královské symboly:

K - - - - -

Ž - - - - -

P - - - - -

Ježíšek drží
královský
symbol:

I - - - - -

Had u nohou
Panny Marie je
obrazem zla,
které přemohla.

**Maria, pomoz, přišel čas,
milostná Matko, slyš náš hlas!
V nebezpečí a strádání
přimluva Tvá nás ochrání.
Lidská kde síla bezmocná,
Tvá kyne ruka pomocná.
Neoslyš proseb dítek svých,
k Tobě tak vroucně lkajících.
Matkou ukaž se laskavou,
sešli nám v nouzi pomoc svou.
Maria, pomoz, přišel čas,
milostná Matko, slyš náš hlas.
Amen.**

Rodiče na mě neměli moc času

Dítě spontánně vidí i to, co dospělí nevidí. Co jste jako dítě viděl? A co vytyčilo vaši cestu do dospělosti?

No... hlavně jsem viděl břicha, protože jsem se díval před sebe, místo abych se díval do očí dospělým vysoko nade mnou. Přišlo mi ponižující zvedat zrak k těm, kteří se ke mně s něžností nesklánějí. Později mě oslovila četba Exupéryho Malého prince a velmi jsem zatoužil po tom, aby si mě ochočili – aby mi naslouchali. Rodiče na mě neměli moc času, bojovali o to, aby se vůbec prosadili a uživil. Matka z domova prodávala klobouky a otec neustále hledal způsob, jak prorazit s perskou hudbou do pařížských divadel. Žili v jednom pokoji v Hotelu de Parme na Rue de Clichy, kam jsem za nimi čas od času chodíval. Otci jsem nikdy neřekl „tatínku“, ani jsem ho neobjal, i když se nade mnou v dětském věku vždy rozněžnil. Když mě poněkud nešikovně objal, uvádělo mě to akorát do rozpaků. Později jsme se však hodně sblížili a on složil geniální hudbu k několika mým filmům.

Mezitím mi ale dozajista chyběla láska a tak jsem měl ponechán své samotě a vlastní představivosti jednou v posteli takové vidění. Skrze zavřené okenice pronikalo světlo, a když jsem se podíval k oknu, viděl jsem cosi jako vlka, jak na mě zírá. Ten vlk se pak stal mým znakem, hlavně pro Lidové divadlo v Remeši, které jsem sedm let vedl. Je to absolutně svobodné zvíře, které se na nikoho neváže. Vidím se v něm, protože nesnáším příkazy. Vlk je navíc přítelem svatého Františka z Assisi, světce, kterého mám rád, protože se podle mě nejvíce podobá Kristu. Kdo ví, zda ten vlk v nohách mé peřiny nebyl příslibem z nebe, který mi oznamoval, že jednoho dne dám veškerou svou nespoutanou energii a uměleckou svobodu do služeb bratrství a sdílení, aby zazářilo poselství Ježíšova evangelia?

Jsem vlk, co se nechal pohládit Boží láskou. To je prostě fakt a je mi jedno, pokud mě má někdo za blázna. Jsem jako ten vlk z mesiášských časů, který bude podle biblického Izaiášova proroctví bydlet s beránkem, jako znamení a svědectví nového světa.

Robert Hossein (* 1927 † 31. prosince 2020), filmový a divadelní režisér, herec a scenárista. U nás je známý zejména jako hrabě de Peyrac ve filmové sérii o Angelice. Před dovršením padesátky se Hossein nechal pokřtít a od té doby se věnoval mj. velkolepým představením pod širým nebem. Například hra „Člověk zvaný Ježíš“ přilákala více než 700 tisíc diváků. Napsal též několik knih.

Podle knížky Roberta Hosseina: Vlk pohlazený Bohem, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Kdo by se chlubil svými slabostmi?

Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný. (2 Kor 12, 9–10)

Chlubit se svými slabostmi? To přece nikdo nedělá. Svoje slabosti jsme zvykli skrývat, protože jinak by je mohl někdo proti nám zneužít. A neznamenaloby to dělat z nouze ctnost? I když nevíme, o co přesně šlo, apoštol Pavel nevydává svoje nedostatky za přednosti, nelakuje svoji slabost narůžovo. O co se tedy s námi dělí a co si z jeho zkušenosti můžeme vzít my?

Vzpomněl jsem si nad tímto úryvkem na jednu svoji zkušenost z dlouhého běžeckého závodu, který jsem před pár lety absolvoval. Trať měřila 110 km a oběhli jsme na ní Grossglockner dokola. Z podobných běhů vím, že krize určitě přijdou, ale zase odejdou. Chvilu to zkrátka běží dobře a chvíli zase těžko. Tady jsem ale po 80 km nemohl vůbec. Seděl jsem mnoho minut na kameni a sbíral síly, pak jsem se zvedl, udělal deset kroků a musel se zase posadit. Na nejbližší občerstvovací stanici jsem se nějak došoural, ale byl jsem přesvědčený, že dál už to prostě nepůjde. Zavolal jsem přátelům, kteří mě doprovázeli, že nevím, co se děje a že to asi budu muset vzdát. Povedlo se mi do sebe dostat nějaké jídlo a hodně sladkého pití a přišlo mi, že vzdát to můžu i za chvíli, že to ještě zkusím. A najednou jsem měl pocit, že tu cestu znám, že už jsem tu byl (což nebyla pravda), že ten strašidelný kopec přede mnou vlastně není tak vysoký a pak už se do cíle nějak dostanu. Nevím, co přesně se odehrálo, ale prožil jsem, že „ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly“ (Iz 40, 31). Rozhodující podle mě bylo, že jsem se o svou totální slabost podělil, takže jsem se už nemohl tvářit jako borec, který dal svými silami, a mohl jsem vyprávět i o nové síle od Pána.

Možná apoštol Pavel trochu přehání, když se chce svou slabostí chlubit, ale určitě ji nechce skrývat, aby se mohlo ukázat, že i tak se v jeho životě a službě může mocně projevit Kristus. Možná bychom chtěli, aby se Boží síla v nás projevila tak nějak předem, dříve než se ukáže naše slabost. Ale pak by nebylo zřejmé, že to není naše síla.

Stačí mi Ježíšova milost? Jsem ochoten prožít a přiznat svou slabost s důvěrou, že On si s tím poradí a jeho působení bude o to zřejmější?

Pavel Semela

Podle: www.vira.cz

Český právník Vám radí (5)

19. Zjistil jsem, že moje babička je zapsána v České republice v katastru nemovitostí jako vlastníka nemovitosti. Babička před pár lety zemřela v zahraničí. Jak mohu postupovat, aby naše rodina získala nemovitost?

Dědické řízení je v České republice zpravidla zahajováno z moci úřední (tzv. automaticky) poté, co se soud dozví, že zůstavitel zemřel. Tyto údaje se dozvídá soud od českých institucí. Pokud osoba zemře v zahraničí, nemá se soud o úmrtí jak dozvědět. Proto je vhodné připravit tzv. návrh na projednání dědictví. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit.

20. Zjistila jsem, že můj dědeček je zapsán v českém katastru nemovitostí jako vlastníka nemovitosti. Společně se sestrou, která žije v České republice, jsme zdědily majetek, který dědeček měl v USA, ale o dané nemovitosti jsme nevěděly. Já ale nemám o nemovitost v České republice zájem. Je tedy možné, aby získala danou nemovitost pouze má sestra? Jak můžeme postupovat?

Ano, je to možné, jelikož v rámci dědického řízení je možné uzavřít dědickou dohodu, která umožňuje, aby se dědicem stala např. jen Vaše sestra. V dědickém řízení je vhodné mít právního zástupce, protože notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců. Dědické řízení je v České republice zpravidla zahajováno z moci úřední (tzv. automaticky) poté, co se soud dozví, že zůstavitel zemřel. Tyto údaje se dozvídá soud od českých institucí. Pokud osoba zemře v zahraničí, nemá se soud o úmrtí jak dozvědět. Proto je vhodné připravit tzv. návrh na projednání dědictví. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictví rozhodnuto co nejdříve.

Vždy budete při dědickém řízení v České republice potřebovat dokumenty jako úmrtí list zůstavitele; doklad o tom, že jste jeho právními nástupci (rodné listy – Vaše, Vašich rodičů); závět, pokud ji dědeček sepsal a další dědické dokumenty, které máte k dispozici. Notář pověřený tímto případem Vás, popřípadě Vašeho právního zástupce seznámí, co bude v daném případě z Vaší strany potřeba doložit.

21. Dozvěděl jsem se o tom, že prarodiče, kteří žili v České republice, kdysi vlastnili statek s okolními pozemky. Je možné tento majetek získat? Jak mohu zjistit, že je stále v jejich vlastnictví?

Na tuto otázku není jednoznačná odpověď. Zpravidla je vhodné nechat si udělat tzv. due diligence nemovitostí, které se zaměřuje na historii nemovitosti. Při tomto historickém bádání zjistíte, zda a na základě čeho byla případně nemovitost převedena na další osoby. Restituce jako takové již skončily (jejichž podmínkou bylo české občanství a trvalý pobyt), nicméně často nebylo důvodem vyvlastňování, ale prodej nemovitosti, případně kolikrát nemovitost rodině ani nepatřila, ale rodina zde byla pouze v nájmu. Jsou i případy, kdy při zkoumání historie nemovitosti objevíme další nemovitost, která je stále evidována na původního vlastníka, případně zjistíme, že zde existuje možnost nemovitost získat. Jedná se však o natolik speciální případy, že nelze obecně říci: „ano, jde to“, nebo „ne, nejde to“. Nutné je každý případ posoudit individuálně. Proto je dobré kontaktovat odborníka v České republice, který Vám s tím pomůže.

22. Chci prodat nemovitost v České republice, mám ji ale ve spoluvlastnictví s dalším spoluvlastníkem. Plyne mi z toho nějaká povinnost vůči němu? Musím mu ji nabídnout jako prvnímu? Jak mám nejlépe postupovat?

Od 1. července 2020 bylo opět zrušeno předkupní právo spoluvlastníků. To znamená, že můžete Váš podíl prodat komukoliv. Pokud bylo spoluvlastnictví založeno poručením pro případ smrti nebo jinou právní skutečností tak, že ostatní spoluvlastníci nemohli svá práva a povinnosti od počátku ovlivnit, a převádí-li některý ze spoluvlastníků svůj podíl, mají ostatní spoluvlastníci k podílu po dobu šesti měsíců ode dne vzniku spoluvlastnictví předkupní právo. Jednoduše řečeno, pokud jste svůj podíl zdědil a chcete nemovitost odprodat hned, mají spoluvlastníci právo na odkup. Po šesti měsících lze Váš spoluvlastnický podíl prodat bez omezení.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Padre Pio, Third Secret of Fatima and Vatican 2

"It is Satan who has been introduced into the bosom of the Church and within a very short time will come to rule a false Church." - Padre Pio circa 1960

In 2011, Fr. Gabriel Amorth, who was a personal confidant of Padre Pio and knew him for 26 years, was interviewed by Jose Maria Zavala. Fr. Amorth stated that he does not believe the consecration of the world by Pope John Paul II in 1984 was sufficient to satisfy the requirements set forth by Our Lady of Fatima. Our Lady spoke this to Lucia, "The moment has come in which God asks the Holy Father, in union with all the Bishops of the world, to make the consecration of Russia to my Immaculate Heart, promising to save it by this means." The third part of the secret was not recorded in any of Lucia's memoirs. It was written down by Lucia and delivered to the bishop of Leiria in a sealed envelope. On the envelope, Lucia wrote that the envelope must only be opened after 1960. Below is a transcript from the interview with Father Amorth and Zavala as taken from a post from Steve Skojec of *OnePeterFive.com*.

"There was no such consecration then," Father Amorth says. "I witnessed the act. I was in St. Peter's Square that Sunday afternoon, very close to the Pope; so close, I could almost touch him."

Pressed by Zavala as to why he so forcefully believes that the consecration was not done, Fr. Amorth replied: "Very simple: John Paul II wanted to mention Russia expressly, but in the end he did not."

Zavala pressed the issue with Fr. Amorth, saying that Sister Lucia herself had said that Heaven had accepted the consecration. He describes an incredulous reaction from Fr. Amorth. "Lucia said that...?" He asked. Zavala continues: "Well, Cardinal Tarcisio Bertone said it, in the year 2000, hiding behind a letter [*escudándose en una carta*] from Lucia dated November 1989, in which she stated that Heaven had admitted consecration in spite of one of the most important conditions.

"Have you seen that letter?" He asks, as if conducting a police interrogation in search of evidence. - "Never," I say flatly.

"I do not think you'll ever see it, because I'm convinced that Lucia did not write it."

"How are you so sure of that?"

"Why didn't Bertone show it when he should have, when he announced the Third Secret of Fatima? A simple photocopy of the manuscript, included in the official dossier of the Vatican, would have been sufficient to dispel any doubt. If the Vatican has always been scrupulous in providing the documentary proof that authenticated the information by Lucia on

minor matters, what reason would they have to skimp on the only documentary evidence that, according to Bertone, validated a fact that without doubt was of as much importance as the consecration performed by John Paul II?

"Yes, it's weird," I admit.

"You really think Lucia took five years to write that the consecration had been truly accepted? And that Bertone waited no less than sixteen years to announce the validity of something so crucial as the consecration of Russia to the Immaculate Heart of Mary?" Father Amorth's voice sounds like dry leaves.

"It's all very strange, in truth," I nod again.

"Moreover," he adds, "if the consecration of the world to the Immaculate Heart of Mary made by Pius XII in 1942 was only partially accepted [because he did not specifically mention Russia - ed], for Jesus said that in view of it the war would only be shortened rather than finished immediately, why would He now change his mind with John Paul II, if Russia was not mentioned on this occasion?"

"It would be an incongruity, yes."

"Rather." - "So...?"

"I have no doubt that the consecration did not occur on the terms required by the Virgin. But we must not lose sight of what she herself wanted to tell us through Lucia: 'In the end My Heart Immaculate will triumph. The Holy Father will consecrate Russia to me and it will become [come to be], [thereby] granting itself to the world a time of peace'..."

The interview digresses here from the topic of Fatima, but Zavala returns to it again later:

"Forgive me for insisting on the Third Secret of Fatima: Did Padre Pio relate it, then, to the loss of faith within the Church?"

Fr. Gabriele furrows his brow and sticks out his chin. He seems very affected.

"Indeed," he states, "One day Padre Pio said to me very sorrowfully: 'You know, Gabriele? It is Satan who has been introduced into the bosom of the Church and within a very short time will come to rule a false Church.'"

"Oh my God! Some kind of Antichrist! When did he prophesy this to you?" I [Zavala] ask.

"It must have been about 1960, since I was already a priest then."

"Was that why John XXIII had such a panic about publishing the Third Secret of Fatima, so that the people wouldn't think that he was the anti-pope or whatever it was...?"

A slight but knowing smile curls the lips of Father Amorth.

"Did Padre Pio say anything else to you about future catastrophes: earthquakes, floods, wars, epidemics, hunger...? Did he allude to the same plagues prophesied in the Holy Scriptures?" [asks Mr. Zavala]

"Nothing of the sort mattered to him, however terrifying they proved to be, except for the great apostasy within the Church. This was the issue that really tormented him and for which he prayed and offered a great part of his suffering, crucified out of love." [says Fr. Amorth]

"The Third Secret of Fatima?" - "Exactly."

"Is there any way to avoid something so terrible, Fr. Gabriele?"

"There is hope, but it's useless if it's not accompanied by works. Let us begin by consecrating Russia to the Immaculate Heart of Mary, let us recite the Holy Rosary, let us all do prayer and penance..." [emphasis added]

With recent restrictions by Pope Francis on the Latin Mass, Pope Francis is reversing Pope Benedict's *Summorum Pontificum* of 2007 that served to relax restrictions on the Latin Mass (it is important to understand Padre Pio's knowledge of the Third Secret of Fatima and how its timing correlates with Padre Pio's quote about Satan being introduced to the bosom (heart) of the Catholic Church in the 1960s). Pope John the XXIII brought forth the Second Vatican Council (see reference to him in above interview.)

In previous articles I wrote of the freemasonic *Alta Vendita* which is a document that detailed a Masonic plan to infiltrate the Catholic Church from within. In the 19th century, Pope Pius IX and Pope Leo XIII both asked for it to be published as a warning to the faithful. Mass is to be in honor of Jesus Christ, but post Vatican 2 came forth with "the main altar should preferably be freestanding, to permit walking around it and celebration facing the people." This perhaps is one of the most symbolic aspects that came about after Vatican 2... priests told to turn their backs on the altar of Jesus Christ and face the people. While atrocities against children and other corruption within the church have been covered up for decades, promoters of the LGBT agenda such as Fr James Martin have advanced within the church. Openly pro-baby murdering activists have been welcomed to the Vatican yet it is the ever growing in attendance Traditional Latin Mass that is the current subject of attacks? The original and one true Christian faith was attacked and is being attacked for one reason. Satan hates truth and Catholicism is Satan's greatest threat. This is why, as Padre Pio who bore the stigmata stated, "It is Satan who has been introduced into the bosom of the Church..."

Thou shalt not lie with mankind as with womankind, because it is an abomination. (*Douay-Rheims 1899 American Edition, Lev. 18:22*).

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

49. Q: What is meant by the Redemption?
A: Redemption means that Jesus' Incarnation, life, death, and Resurrection paid the price for our sins, opened the gates of heaven, and freed us from slavery to sin and death.
In the Bible: Ephesians 1:7; Romans 4:25
In the Catechism: CCC 517, 606, 613
50. Q: What did Jesus establish to continue his mission of Redemption?
A: He established the Catholic Church.
In the Bible: Matthew 16:18
In the Catechism: CCC 773, 778, 817, 822
51. Q: Why do we believe that the Catholic Church is the one true church?
A: Because it is the only church established by Jesus.
In the Bible: Matthew 16:18
In the Catechism: CCC 750
52. Q: Does it matter to which church or religion you belong?
A: Yes, in order to be faithful to Jesus, it is necessary to remain in the church he established.
In the Bible: Mark 16:16; John 3:5
In the Catechism: CCC 846
53. Q: What are the four marks of the Church?
A: One, holy, catholic, and apostolic.
In the Bible: Ephesians 2:20, 4:3, 5:26; Matthew 28:19; Revelation 21:14
In the Catechism: CCC 813, 823, 830, 857
54. Q: How does the Church preserve the teachings of Jesus?
A: Through Sacred Scripture and Sacred Tradition.
In the Bible: 2 Timothy 2:2; 2 Thessalonians 2:15
In the Catechism: CCC 78, 81, 82

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

49. Otázka: Co se rozumí vykoupením?
Odpověď: Vykoupení znamená, že Ježíšovo vtělení, život, smrt a vzkříšení zaplatily cenu za naše hříchy, otevřely brány nebes a osvobodily nás z otroctví hříchu a smrti.
V Bibli: Efezanům 1: 7; Římanům 4:25
V katechismu: KKC 517, 606, 613
50. Otázka: Co Ježíš ustanovil, aby pokračoval ve svém díle vykoupení?
Odpověď: Založil katolickou (všeobecnou) církev.
V Bibli: Matouš 16:18
V katechismu: KKC 773, 778, 817, 822
51. Otázka: Proč věříme, že katolická církev je ta pravá církev?
Odpověď: Protože je to jediná církev, kterou založil Ježíš.
V Bibli: Matouš 16:18
V katechismu: KKC 750
52. Otázka: Záleží na tom, ke které církvi nebo náboženství patříte?
Odpověď: Ano, abychom byli věrní Ježíši, je nutné zůstat v církvi, kterou založil.
V Bibli: Marek 16:16; Jan 3: 5
V katechismu: KKC 846
53. Otázka: Jaké jsou čtyři známky Církve?
Odpověď: Jedna, svatá, katolická a apoštolská.
V Bibli: Efezanům 2:20, 4: 3, 5:26; Matouš 28:19; Zjevení 21:14
V katechismu: KKC 813, 823, 830, 857
54. Otázka: Jak se v církvi uchovává Ježíšovo učení?
A: Prostřednictvím Písma svatého a posvátné tradice.
V Bibli: 2 Timoteovi 2: 2; 2 Soluňanům 2:15
V katechismu: KKC 78, 81, 82

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018

Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

Legendami opředená Hora Říp

Hora Říp (německy: Sankt Georgsberg) je zdaleka viditelný kopec. Má nezaměnitelnou siluetu. Najdete ji 4 km jižně od města Roudnice nad Labem. Vrchol Řípu má výšku 460,8 m n. m., přičemž dříve udávaná výška 455 m n. m. je výškou geodetického bodu, nikoliv nejvyšším místem hory. Hora Říp je pozůstatkem vyhaslé třetihorní sopky. Už dlouho to je stolová hora s vrcholovou plošinou ve tvaru elipsy. Delší osa elipsy směřuje od severu k jihu a je dlouhá 850 m. Kratší osa elipsy má délku 500 m. Vrchol Řípu spolu s románskou rotundou sv. Jiří vystupuje cca 200 m nad okolní plochou krajiny Českého středohoří.

Tato nápadná výšina poutala pozornost lidí už od nejstarších časů. V rovinaté krajině byla důležitým orientačním bodem. Zvláštní a neobvyklý je zvonový tvar a strategická poloha Řípu mezi řekami Labe, Vltava a Ohře. Její jméno je indoevropské, původ jména sahá až do doby bronzové. Ve starogermánštině slovo „ríp“ znamenalo: „skála, hora“. Čeští Slované jméno Hory Říp převzali od svých dávných předchůdců.

Zdejší sodaliticko nefelinický čedič obsahuje kromě olivínu také magnetovec, který způsobuje místní magnetické anomálie. Ty se projevují nesprávnými, zcela náhodnými výchylkami magnetické střílky kompasu. Klasický kompas je proto na Hoře Říp a v její bezprostřední blízkosti nepoužitelný. Orientovat se musíte nějakým jiným způsobem.

Na úpatí Hory Říp dnes vyvěrají 3 vodní prameny, přičemž východní pramen je považován za léčivý. Až do roku 1875 byla Hora Říp lysá, dnes téměř celou horu pokrývá dubo-habrový les. Z dalších dřevin tam roste javor, borovice, jasan a lípa. Na několika holých místech se vyskytuje původní vzácná květena, mj. zvonek boloňský, křivatec český pravý a kosatec nízký. Ze vzácných živočichů tam žije brouk roháč obecný, motýl přástevník kostivalový a motýl lišaj prýsečový.

Rotunda sv. Jiří na Hoře Říp

Stará legenda, kterou zaznamenal počátkem 12. století kronikář Kosmas, považuje Horu Říp za místo, kde se čeští Slované rozhodli zůstat a nepokračovali v hledání svého nového domova. Měl je tehdy vést stařešina Praotec Čech. Kosmas přitom v úvodu této legendy píše, že jde jenom o „vyprávění bájných starců“. Po Praotci Čechovi prý byla pojmenována země Čechy, latinsky „Boemia“.

Po příchodu českých Slovanů bylo území v bezprostřední blízkosti Hory Říp dlouho neosídleno. Patrně pro nedostatek pitné vody. Hora však ležela téměř přesně ve středu slovanského osídlení země Čechy. Proto kruhový horizont, vzdálený od Hory Říp až několik desítek km, byl tehdy považován za hranici nově vzniklého osídlení českých Slovanů.

Na vrcholu Hory Říp dnes stojí kamenná rotunda sv. Jiří s polokruhovou apsidou a kamennou věží válcovitého tvaru. Původně byla rotunda s apsidou zasvěcena sv. Vojtěchovi. Poprvé je připomínána roku 1126. Tehdy český panující kníže Soběslav I. nechal stávající křesťanskou svatyni opravit a rozšířit o kamennou kruhovou věž. Bylo to poděkování Pánu Bohu za Soběslavovo vojenské vítězství nad německým

králem Lotharem III. v bitvě u Chlumce. K bitvě došlo dne 18. 2. 1126.

Město Chlumec dnes leží nedaleko krajského města Ústí nad Labem. Bitva u Chlumce roku 1126 byla vyvrcholením sporů mezi Přemyslovci Soběslavem a Otou Olomouckým o vládu nad českým knížectvím. Kníže Ota byl v té době nejstarším z dědiců předchozího českého panujícího knížete, svoji vládu si tedy nárokoval v souladu s „principem seniorátu“. Oba soupeři se obrátili se žádostí o pomoc k německému panovníkovi. Ten vojensky podporil Otu Olomouckého. Po prohrané bitvě u Chlumce však české knížectví daroval jako léno zvítězivšímu knížeti Soběslavovi.

Někdy na začátku 16. století bylo zasvěcení rotundy změněno na zasvěcení sv. Jiří. V 17. a 18. století, především v době baroka, se rotunda sv. Jiří na Hoře Říp stala oblíbeným poutním místem. Od poloviny 19. století pak byla Hora Říp dějištěm táborů lidu a národních manifestací.

Živo zde bylo také ve 20. století. Dne 10. 11. 1918 na Hoře Říp probíhaly oslavy konce „Velké války“ a vzniku Československé republiky. Demonstrací nesouhlasu s německou okupací byla pouť uskutečněná v dubnu roku 1939. Dne 6. července roku 1945 se tam konala oslava ukončení 2. světové války a našeho osvobození. V současnosti bývá na Hoře Říp každoroční pouť. Koná se vždy v neděli před svátkem sv. Jiří (24. dubna). V sobotu a neděli po svátku sv. Jiří tam probíhá zábavný a kulturní program pro děti a jejich doprovod.

Hora Říp je památné místo české mytologie. Byla vyhlášena chráněnou kulturní národní památkou.

*S využitím Wikipedie připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

**Foto na zadní straně:
Hora Říp v Ústeckém kraji
České republiky**

